

tidspunkt, hvor loven er vedtaget. Men også på dette punkt er det naturligvis vanskeligt at udtale sig med sikkerhed.

Jeg ser frem til den videre behandling af de to lovforslag, og Transport- og Energiministeriet er selvfølgelig mere end positiv over for at besvare eventuelle spørgsmål i den kommende udvalgsperiode.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Jeg er selvfølgelig klar over, at ministeren er fungerende, og ikke er inden for sit fagområde, men jeg vil alligevel spørge, om man i Trafikministeriet har lavet beregninger over, hvad en eventuel vedtagelse af CFC-loven har for økonomien for de to metroer.

Det er jo således, at der kun ifølge forslaget kan være fradrag for en gæld på 150 mio. kr., og den er jo lidt højere for metroen end de 150 millioner. Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Har man en forventning om, hvornår OTM-redegørelsen foreligger?

(Kort bemærkning).

Transport- og energiministeren (Brian Mikkelsen fg.):

Jeg vil foretrække, at vi overlader de mere tekniske spørgsmål til udvalgsbehandlingen, både om konsekvenserne og med hensyn til CFC-dommen. Man er jo i gang med også i Skatteministeriet at lave beregninger nu af, hvordan den endelige udformning af lovforslaget vil blive. Men det er jo generelt sådan, at et interessentselskab som det her jo ikke vil skulle betale skat. Det er moderselskaberne, som skal betale skat. Staten betaler jo ikke skat på den måde.

Med hensyn til det sidste spørgsmål vil jeg henvise det til et udvalgsspørgsmål, hvor Transport- og Energiministeriet kan besvare det.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 81:

Forslag til folketingsbeslutning om midlertidig opholdstilladelse til afviste asylansøgere fra lande under fredsofbygning, indtil tvungen hjemsendelse er mulig.

Af Simon Emil Ammitzbøll (RV), Steen Gade (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl. (FremSAT 1/2 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Kl. 11.45

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg tror, vi alle bekymrer os om dem, der sidder i vores asylcentre, og jeg tror ikke, at der er nogen af os, der har et ønske om at fastholde mennesker i en asylcentertilværelse. Men svaret er ikke at fratage afviste asylansøgere ansvaret for at respektere en afgørelse fra i sidste instans Flygtningenævnet om, at de ikke kan opnå asyl i Danmark, og at de derfor skal udrejse af landet.

Det er sådan, at der generelt ikke er nogen afviste, der ikke kan rejse frivilligt hjem efter et afslag på asyl. Og hvis der skulle være en situation, hvor en afvist ikke kan komme hjem trods en indsats fra den enkelte, ja, så er der mulighed for at give vedkommende midlertidig opholdstilladelse.

Når vi taler om Irak, som der jo henvises meget til i beslutningsforslaget, ja, så er det også praktisk muligt at rejse til Irak som afvist irakisk asylansøger, så længe dette foregår på frivillig basis. Når det gælder tvangsmæssig tilbagesendelse, er det fortsat en meget vigtig prioritet for regeringen at indgå en aftale, der kan gøre det muligt at udsende afviste irakiske asylansøgere til Irak.

Jeg kan oplyse, at godt 600 afviste irakiske asylansøgere i perioden fra 2004 til 2006 er registreret udrejst af Danmark. Og der har i årene 2003 til 2005 været to særlige nu afsluttede ordninger, hvor knap 400 afviste irakiske asylansøgere er rejst frivilligt tilbage til Irak med økonomisk støtte fra Danmark.

Det er et grundlæggende princip i udlændingeloven, at udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse. Det er således den enkelte udlændings ansvar at udrejse. Det er endvidere afgørende for asylsystemets le-

gimitet, at et afslag på en ansøgning om asyl rent faktisk fører til, at den afviste asylansøger udrejser af landet. Det følger af udlændingeloven, at der gives asyl til udlændinge, der efter internationale konventioner har krav på beskyttelse. Når en udlænding er meddelt afslag på asyl, er det således konstateret, at udlændingen ikke har behov for beskyttelse her i landet og ikke er i risiko for forfølgelse ved en tilbagevendt til hjemlandet.

På den baggrund finder jeg det rimeligt, at afviste asylansøgere overholder udrejsepligten og ubetinget medvirker til de foranstaltninger, der kan være nødvendige for udreisende.

På trods af de gennemførte initiativer er der fortsat en gruppe af afviste asylansøgere, der ikke udrejser frivilligt.

Regeringen afsatte i 2006 derfor 37 mio. kr., der bl.a. bruges repatrieringstiltag, herunder hjemrejserådgivning og rekognosceringsrejser, hvor afviste asylansøgere får mulighed for at besøge hjemlandet og blive bekendt med relevante forhold, herunder sikkerhed, infrastruktur, boligforhold og beskæftigelsesforhold.

Finanslovaftalen for 2007 indeholder finansiering af en videreførelse af vilkårsforbedringer for asylansøgere i 2007 og 2008.

Pengene er også blevet anvendt til at gennemføre en særlig ordning med selvhushold for afviste asylansøgere på Center Avnstrup. En ordning med selvhushold kan være med til at understøtte familiestrukturen i de omhandlede familier, som typisk vil have været indkvarteret i centersystemet i længere tid. Ordningen tager sigte på børnefamilier, der ikke medvirker til udsendelse, således at disse om muligt placeres i Center Avnstrup med selvhushold.

I forbindelse med det aktstykke nr. 157, hvor regeringen afsatte de ekstra 37 mio. kr., tilkendegav jeg, at vi med den faldende belægning på asylcentre også forventer at kunne sikre nogle bedre boligvilkår for børnefamilierne.

I maj 2006, hvor beslutningen om at forbedre forholdene for asylansøgere blev vedtaget, var der i alt 144 familier, der var indkvarteret på et værelse hver. Med den faldende belægning på centrene er boligforholdene blevet forbedret, og der er nu kun 65 familier, der har et værelse hver. Det er fortsat regeringens mål at skabe de bedst mulige rammer for børnene på asylcentre. Vi følger derfor nu op på initiativerne fra foråret med to nye initiativer.

Børnefamilierne på landets asylcentre vil frem mod sommeren få tilbud om indkvartering

på to værelser, og de beboere, der er i udsendelsesfase, og som er indkvarteret på Center Sandholm, får nu også tilbud om kostpenge og dermed mulighed for selv at indkøbe og lave mad. Dette vil kunne ske inden for de nuværende lov-mæssige rammer.

Kl. 11.50

Med de bemærkninger vil jeg sige, at regeringen ikke kan støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak. Der er lige et enkelt spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu hørte jeg jo bl.a. ministeren henvise til, at der er mulighed for personer, som medvirker til deres eventuelle hjemrejse i den udstrækning de kan, for efter 18 måneder at få et midlertidigt ophold. Men jeg hørte ikke ministeren præcisere, hvorfor det ikke skal gælde for f.eks. de knap 600 irakere, som har opholdt sig i årevis i asylcentre, på baggrund af at de står over for en tvangshjemsendelse på et tidspunkt.

Hvorfor er ministeren så stor modstander af, at de mennesker, som ikke kan vende tilbage, fordi det er for farligt, skal kunne få et midlertidigt ophold i Danmark, for det er jo det, forslaget går ud på?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det synes jeg sådan set også jeg svarede på, og svaret er, at regeringen synes, at det er fornuftigt, at vi giver den mulighed i forbindelse med, at man faktisk også har samarbejdet om sin hjemsendelse, altså at man selv har vist, at man gerne vil gøre sit til, at man kan komme hjem. Det er muligt at rejse frivilligt hjem til Irak, og det er der også mange irakere der allerede har gjort.

Jeg kunne jo have lyst til at spørge hr. Jørgen Arbo-Bæhr om, hvad vi skal sige til de personer, som faktisk vælger at respektere afgørelsen og frivilligt rejse hjem, hvis det, der giver opholdstilladelse, sådan set blot drejer sig om at ignorere en afgørelse fra Flygtningenevnet og på den måde få opholdstilladelse. Det synes jeg ikke er holdbart, og det ville underminere hele asylsystemet. Jeg synes egentlig ikke, det i sidste ende vil give særlig meget mening.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jamen det kan jo være, at forskellen er, at de, der rejser hjem, i hvert fald har en formodning om, at det lige præcis for dem af mange forskellige årsager er bare nogenlunde trygt at vende hjem. Og de, der ikke vender hjem, gør det ikke, fordi det for dem ikke er trygt at vende hjem – og den generelle situation i Irak er jo sådan, det er sagt af bl.a. UNHCR, og den danske regering har vel også mere eller mindre accepteret det, at det ikke generelt set er trygt at vende hjem for dem. De mennesker medvirker til opklaring. Hvis de medvirker til opklaring af deres sag osv., hvorfor kan de så ikke få et midlertidigt ophold i Danmark? Der er forskel på dem, der vender hjem, og dem, der ikke vender hjem.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen det ved jeg ikke nødvendigvis om der er. Men det, der vel er det afgørende, er, at vi sikrer, at de, der søger asyl i Danmark, får en grundig og seriøs behandling af deres ansøgning, og der bliver det jo vurderet, om der er grundlag for asyl.

Jeg mener ikke, at det er holdbart – og det er det system, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr med det her forslag vil indføre – at det sådan set er den enkelte selv, der vurderer, om der er grundlag for asyl, og at det ikke er de danske myndigheder og i sidste instans Flygtningenævnet, der afgør det. Der sker jo en grundig vurdering af, om der er grundlag for at give de enkelte asyl. Til gengæld vil vi jo meget gerne hjælpe de personer i deres hjemvenden til hjemlandet.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Først vil jeg gerne sige tillykke både til forslagsstillerne og ministeren med, at regeringen nu har foretaget en kovending i forbindelse med asylansøgenes forhold. I Socialdemokratiet er vi meget glade for, at asylansøgerne nu i hvert fald får lidt bedre forhold, end de har haft tidligere.

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvordan kan det være, når man nu er i gang med at forbedre asylansøgenes forhold, at ministeren så ikke vil give asylansøgerne lov til at arbejde? Vi ved jo både, at der mangler arbejdskraft rundt omkring i landet, og at asylansøgerne ikke kan færdiggøre en lærlingeuddannelse, fordi de ikke må tage den lønnede praktik. Så mit spørgsmål er: Kun-

ne man ikke også forestille sig, at asylansøgerne fik lov til at arbejde?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Asylansøgere har mulighed for at søge ind på vores jobkortordning, det, der giver adgang til det danske arbejdsmarked, og hvis der er asylansøgere, der ser det som en mulighed, har de alle chancer for at benytte sig af den.

Det, jeg synes er uholdbart, er, hvis vores asylsystem lige pludselig giver adgang til det danske arbejdsmarked, og jeg undrer mig faktisk over, at Socialdemokraterne har det ønske, i betragtning af at Socialdemokraterne på alle andre fronter er meget opmærksomme på, hvad det er for en arbejdskraft, der kommer til Danmark. Det undrer mig, hvis det så lige pludselig skal være sådan, at den letteste vej ind på det danske arbejdsmarked faktisk vil være at sige asyl.

Kl. 11.55

Det er den her regering, der har sikret en meget lettere adgang til det danske arbejdsmarked, og det er vi godt tilfredse med. Men jeg foreslår og foretrækker, at man får adgangen til det danske arbejdsmarked via fordøren og ikke via bagdøren.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg synes desværre, at ministeren taler lidt udenom. Lad mig give et konkret eksempel: Vi ved fra Brovst, at der er asylansøgere, som gerne vil tage en lærlingeuddannelse. De kan også godt starte på teknisk skole, men de kan ikke komme ud i den lønnede praktik, altså ikke gøre deres lærlingeuddannelse færdig. Hvordan kan det være, at ministeren er imod, at asylansøgere, der venter i Danmark, kan få lov til at tage en lærlingeuddannelse, som de enten kan bruge, hvis de får opholdstilladelse i Danmark, eller kan bruge i hjemlandet?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Sagen er jo den – og det er jo faktisk også en lidt god situation – at vi har fået bragt sagsbehandlingstiden betragteligt ned, og det er det, jeg mener bør være den rigtige måde at håndtere det her på, nemlig at det ikke er en afgørelse, man venter længe på. Vi får afklaret så hurtigt som overhovedet muligt, altså får vurderet, om vedkommende skal blive i Danmark, og om der er

grundlag for asyl og dermed opholdstilladelse. Får man det, kommer man hurtigt ud og får samtidig en arbejdstilladelse, og man får adgang til det danske uddannelsessystem. Hvis man får afslag på asyl, er ens fremtid altså ikke i Danmark, og så bør fokus i stedet for være på at sikre, at disse mennesker kan rejse hjem.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak. Næste korte bemærkning er fra hr. Simon Emil Ammitzbøll.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er jo ikke overrasket over ministerens holdning til det forslag, vi har stillet her, men ikke desto mindre må jeg indrømme, at jeg er en smule skuffet.

Jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfor ministeren ikke forholder sig til det mest væsentlige i den her diskussion, nemlig at vi har en række afviste asylansøgere her i landet, som ikke kan tage hjem under betryggende forhold. UNHCR anbefaler eksempelvis i forbindelse med Irak, at landene sørger for på en eller anden måde at beskytte de afviste irakere og dropper de negativt motivationsfremmende foranstaltninger. Ministeren siger, at det også gør indtryk på hende. Men efterlader det indtryk så også nogle spor? I så fald hvilke, og hvilke initiativer vil man så tage?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Se, sagen er jo ikke, at de afviste asylansøgere ikke kan rejse hjem. Det kan de. Hvis oppositionen virkelig mener det her og målet i sidste ende er, at folk skal opnå midlertidig opholdstilladelse, hvorfor så trække det ud de 18 måneder? Se, det kan jeg ikke forstå. Det synes jeg jo så, hvis vi går endnu dybere ned i teknikken i det her beslutningsforslag, altså er en meget underlig teknik. Hvorfor skal de så alligevel sidde og vente 18 måneder, hvis vi ved, at de ikke kan tvangshjemsendes, og det er blevet oppositionens kriterium, at den enkelte ikke selv har ansvar for at respektere en afgørelse, men at det alene er det danske samfunds ansvar?

Jeg synes da, at oppositionen skulle stille forslag om, at hvis man ikke kan tvangshjemsendes, er det ikke den enkeltes eget ansvar, men at så kan man få opholdstilladelse. Så det forslag

synes jeg oppositionen skulle stille. Men det synspunkt deler regeringen ikke.

Vi synes, at den enkelte har et ansvar for at respektere en afgørelse og dermed selv tage et ansvar for at rejse hjem. Vi vil meget gerne hjælpe, og det gør vi i rigtig mange tilfælde.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Udgangspunktet er, at afviste asylansøgere skal tilbage til de lande, hvor de kommer fra, derom er der ingen uenighed. Det her handler om, at den danske befolkning bl.a. gennem tv og presse har set, hvordan de her afviste asylansøgere sidder og forkrøbler mentalt i de danske asylcentre. Det synes vi ikke er i orden. Det er det, som flertallet her i Folketinget åbenbart synes er i orden.

Det er sådan, at UNHCR anbefaler, at man yder de afviste asylansøgere en form for midlertidig beskyttelse i stedet for at lave de her negativt motivationsfremmende foranstaltninger. Så prøver ministeren at vende det om, som om det er os, der har skabt problemerne, i stedet for at forholde sig til, at vi faktisk prøver at løse den problematik, som vi jo kan se der er et folkeligt pres for at få taget op, men som flertallet herinde fuldstændig ignorerer.

Kl: 12.00

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen jeg er jo bare ikke enig i måden at løse den problemstilling på. Jeg tror nu også, at de fleste godt kan forstå, at der ikke er meget rimehed i en situation, hvor vi har to afviste asylansøgere, der kommer fra samme land, og den ene respekterer en afgørelse, der er et afslag, og rejser hjem, den anden vil ikke respektere afgørelsen og kan derigennem, selv om vedkommende har fået afslag, ende med at få den opholdstilladelse, som der er søgt om, men som der egentlig i første omgang ikke var grundlag for at give.

Jeg vil meget gerne høre hr. Simon Emil Ammitzbøll: Hvad skal jeg forklare og fortælle den, der faktisk vælger at respektere afgørelsen? Hvorfor skal man gøre det? Og hvad er så ideen med at vurdere sagerne og tildele nogle asyl og til andre sige: Der er ikke grundlag for asyl i dit tilfælde, men vi vil meget gerne hjælpe dig med din tilbagevenden?

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg vil erklære vores støtte til de sidste forbedringer på centrene, dem er vi meget glade for som Socialdemokrater.

Jeg ved godt, at ministeren og regeringen gør alt, hvad de kan, for at sende de afviste asylsøgere hjem, og vi er slet ikke uenige i proceduren. Når man har søgt og fået afslag, skal man hjem, hvis det kan lade sig gøre. Men der er nogle, der ikke kan komme hjem.

Jeg ved, at ministeren har haft kontakt med irakiske myndigheder for at sende nogle af de afviste til Irak, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren: Hvordan går de der forhandlinger? Vil de irakiske myndigheder tage imod de mennesker, som er blevet afvist af Danmark?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er glad for støtten til de forbedringer, som jeg også er utrolig glad for at der nu er rum og mulighed for. De er jo blevet skabt, fordi vi sikrer, at de, der har fået afslag på asyl, i videst muligt omfang så også rejser hjem, så de, der er her af den ene eller anden årsag, faktisk kan få bedre vilkår. Så det er jeg selvfølgelig glad for.

I forhold til Irak fortsætter vi drøftelserne, og jeg har forventninger om, at vi på et tidspunkt får en tilbagetagsaftale med Irak, som også rummer, at vi tager et medansvar og meget gerne vil hjælpe de her irakere til at starte en tilværelse derhjemme. Helt overordnet var det mit klare indtryk ved mit møde med den irakiske udenrigsminister, at Irak jo faktisk gerne vil have sine borgere tilbage, de har faktisk brug for dem, både dem, der er internt fordrevne og også i nærområdet, og egentlig også dem, der er i Danmark, for de har faktisk brug for dem til genopbygning af deres land.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det, det drejer sig om for os Socialdemokrater og hele oppositionen, er, at vi skal give de her mennesker, der er i Danmarks varetægelse, et godt og anstændigt liv, og det gælder både for dem selv og især for deres børn. Det er det, det drejer sig om.

Jeg ved godt, ministeren snakker meget om motiverende initiativer. Jeg synes, at det bedste motiverende initiativ ville være, at de mennesker kom ud af centrene, fik en uddannelse og f.eks. lærte, hvordan man svejser. Så havde de

en eller anden uddannelse, de kunne tage med hjem og bruge.

Vil ministeren ikke bruge sådan nogle for mig at se positive initiativer, for at de mennesker og deres børn kan komme lidt væk fra centrene og lære det danske sprog, få en uddannelse og få mulighed for at komme i arbejde, når de kommer til deres hjemland? Er det ikke motiverende, og er det ikke en bedre motivation, end at man presser dem eller prøver at presse de irakiske myndigheder til at tage imod de her mennesker?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

For et år siden vedtog Folketinget et lovforslag, som jeg fremsatte, lang tid før den noget større debat i de offentlige medier kørte frem, som netop handlede om at give bedre muligheder for undervisning og aktivering.

Jeg koblede det så op på at sige: Hvis du samarbejder om din hjemsendelse, vil vi også godt være med til at tilrettelægge det på en måde, så du måske skal have et kort forløb, som kan sikre, at du kan starte en lille virksomhed, når du kommer hjem, eller styrke dine muligheder for at få beskæftigelse, når du kommer hjem.

Det er sådan set sikret i dag. Det gjorde vi for et år siden. Så de principper er jeg sådan set enig i. For mig er der selvfølgelig en begrænsning med hensyn til hvor lang tid, når udgangspunktet er, at det jo altså er nogle, der har fået afslag på ophold i Danmark. Men den form for motivationsfremmende foranstaltninger indførte jeg faktisk for et år siden.

Kl. 12.05

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Kan ministeren bekræfte, hvad jeg mener at vide, at af de ca. 600 afviste irakiske asylansøgere er et halvt hundrede stykker fra det kurdiske selvstyreområde og ca. 150 fra hele det kurdiske område, hvor der er fuldstændig fredeligt og roligt? Og hvis jeg har ret i det, er ministeren så ikke enig med mig i, at så er hr. Arbo-Bæhrs regnestykke, der siger, at de, der rejser hjem, er trygge, føler tryghed ved at komme hjem, og at de, der nægter at rejse, ikke føler tryghed?

Der kunne jo være mange andre motiver. Der kunne f.eks. være det helt regulære, at man får nogle penge med hjem. Men hvis det var så enkelt, som hr. Arbo-Bæhr sagde, er det så ikke rigtigt, at så ville jo alle de nordirakiske afviste

asylansøgere rejse hjem til den tryghed, der vitterlig hersker i deres område?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er jeg sådan set enig i, for heldigvis er situationen meget anderledes i den nordlige del af Irak, end den er i Bagdad, ifølge nogle af de beretninger, som vi jævnligt får gennem medierne. Der er heldigvis en helt anden ro, og der er fremgang i Nordirak, hvilket jo også fremgår af UNHCR's papirer. De skelner også mellem Nordirak og den øvrige del af Irak.

Derfor burde der jo netop også alt andet lige set med den enkelte afviste irakiske asylansøgers øjne være bedre mulighed for at vende hjem.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu kunne jeg forstå, at ministeren godt kunne bruge UNHCR's, altså FN's flygtningeorganisations oplysninger, men det, som sådan set forskrækker mig, er ministerens fuldstændige uvidenhed om situationen i regionen. Det er jo den største flygtningekatastrofe, der har eksisteret i Mellemøsten siden oprettelsen af staten Israel, og så kan man vel ikke bare sådan glemme den konkrete situation i forhold til Irak.

Jeg vil spørge: Hvad er i virkeligheden regeringens argumentation for, at man ikke vil lytte til det, som UNHCR anbefaler? Det er jo faktisk at gøre noget i retning af det, som foreslås her. Og så synes jeg egentlig ministeren mangler at holde den tale, hun skulle have holdt i starten. Hvorfor i alverden forholder ministeren sig ikke til forslaget?

Ministeren kaldte det sådan lidt hånligt teknik. Det er jo et forslag, som enhver anstændig borgerlig regering burde støtte. Hvis vi ikke var så afhængige af Dansk Folkeparti i det her land, var det her noget, som alle ordentlige mennesker ville sige ja til.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er så hr. Steen Gades vurdering.

Jeg er helt enig i, at der er store opgaver i Irak, og at der er lang vej, til situationen i Irak er tilfredsstillende. Det er jo derfor, regeringen, når det drejer sig om flygtningesituationen, netop har afsat 100 mio. kr. til at hjælpe og støtte indsatsen dernede. Det er jo en klar melding fra regeringens side på den front.

Det, det her beslutningsforslag i bund og grund går ud på – og det er det, jeg har forholdt mig til – er, at det ikke længere er den enkelte afviste asylansøgers ansvar at respektere en afgørelse fra en dansk myndighed. Det ansvar vil man nu tage fra den enkelte, og der er det, jeg har sagt, at det princip støtter regeringen ikke.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Steen Gade for sit sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jo, men jeg synes jo ikke ministeren har forholdt sig til den konkrete udformning af det her forslag, for det handler jo om at begrænse brugen af negative motivationsfremmende foranstaltninger, altså der, hvor man presser, og hvor man sådan set forringer tilværelsen for dem, der er her i landet. Det er at begrænse det, det er faktisk ikke at sige, at de ikke skal sendes hjem igen. Forslaget understreger jo faktisk, at de skal sendes hjem igen.

Hvorfor i alverden siger ministeren ikke noget om det i sin fremlæggelse? Det er sådan, at jeg faktisk overvejer, om Præsidiet skulle kigge på det. Det er en elendig forberedelse og en elendig lancering af en ministertale på et forslag, der er fremsat af nogle andre her i Folketinget. Det er overfladisk, og det er sådan set ikke en minister værdig.

Kl. 12.10

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Altså, sådan som jeg forstår det her forslag, handler det om at give nogle midlertidig opholdstilladelse i Danmark, det handler ikke om hjemrejse. Det kan det så handle om på sigt, men først og fremmest handler det om, at de, der ikke kan tvangshjemsendes, skal have mulighed for at få en midlertidig opholdstilladelse, og det mener jeg sådan set også at jeg har behandlet og kommenteret på.

Derfor er vi jo altså tilbage til: Hvad er det for et grundlæggende princip, der ligger bag? I forhold til de motivationsfremmende foranstaltninger og det, som hr. Steen Gade kalder de negative motivationsfremmende foranstaltninger, har jeg sådan set også givet mit svar: at jeg stadig væk mener, at der er behov for, at der er motivationsfremmende foranstaltninger. Men vi drager jo også vores erfaringer af de ting, der har været, og derfor indfører vi nu bl.a. selvhushold. Vi har

gjort det på Avnstrup. Vi har set, hvordan det har fungeret, og nu bliver det også indført på Sandholm. Så det er et svar på den del af det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ministeren. Der er ikke flere spørgsmål, og derfor er det den første ordfører: fru Marion Pedersen.

Marion Pedersen (V):

Da Venstres ordfører på området desværre ikke kan være til stede i dag, har jeg lovet at oplæse hendes ordførertale.

I Venstre går vi ind for en fast og fair udlændingepolitik. Det er et grundlæggende princip i udlændingeloven, at udlændinge uden lovlig opholdstilladelse i Danmark skal forlade landet. Derfor vil en vedtagelse af dette beslutningsforslag være et direkte brud på et fornuftigt princip.

Venstres flygtningepolitik baserer sig på, at vi hjælper de personer, der er *personligt* forfulgt. Har en udlænding krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, får personen asyl. Viser det sig imidlertid, at personen ikke er i risiko for at blive udsat for f.eks. tortur eller forfølgelse i sit hjemland, har vedkommende ingen lovlig opholdsgrund i Danmark. Et afslag på asyl er dermed lig med udrejse. Det synes jeg er vigtigt at holde fast i. Hvis vi ikke holder fast i dette princip, mister asylsystemet fuldstændig sin legitimitet og værdi.

I Venstre støtter vi op om regeringens vurdering af, at afviste irakiske flygtninge kan vende hjem til Irak, hvis de ønsker det. Naturligvis er der forskel på sikkerhedssituationen i landet, som vi også har hørt i den forrige debat. Men specielt i de nordlige egne kan det betragtes som værende sikkert at opholde sig. Derfor handler det altså om, at irakerne ikke ønsker at vende frivilligt tilbage.

I Danmark gør vi ellers meget for at motivere flygtninge til at rejse frivilligt tilbage til deres hjemland. Vi tilbyder en økonomisk støtte i forbindelse med hjemrejsen og også ofte i reetableringsfasen. Virker disse initiativer imidlertid ikke, er det nødvendigt at benytte tvangshjemsendelse.

Jeg ved godt, at tvangshjemsendelse lyder drastisk, men der er på ingen måde tale om, at flygtninge bliver tvangshjemsendt, medmindre der er lavet en klar og fornuftig aftale med myndighederne i hjemlandet. Ingen bliver hjemsendt mod sin vilje, medmindre det er forsvar-

ligt og sikkert. Venstres udlændingepolitik er gennemført ansvarlig.

Sverige har som et af de få lande i Europa ikke oplevet et fald i antallet af nye asylansøgere. I modsætning til Danmark er det i Sverige normalt ikke muligt at genoptage en asylsag. Alligevel valgte den daværende svenske socialdemokratiske regering sidste år at gennemføre en særlig amnesti, hvor 30.000 afviste irakiske asylansøgere fik deres sag behandlet en gang til. Den beslutning udløste 17.000 nye opholdstilladelser. Samtidig med det steg antallet af nye irakiske asylansøgninger voldsomt. Det ser ud til, at det er denne svenske beslutning, som forslagsstillerne har ladet sig inspirere af. Går det, som det er gået i Sverige, vil vi også opleve en markant flygtningestrøm mod Danmark.

Jeg skal for egen regning sige, at jeg er glad for at høre, at ministeren i dag er gået ud og har sagt, at asylfamilier nu får to rum og mulighed for at lave deres mad sammen til daglig. Det er en af de aktiviteter, man virkelig kan være sammen om i familien.

Til sidst vil jeg sige, at i Venstre går vi ind for en fast og fair udlændingepolitik. Det konkrete beslutningsforslag er hverken fast eller fair, og derfor kan vi ikke tilslutte os beslutningsforslaget.

Kl. 12.15

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke nogen spørgsmål, og derfor bliver det fru Lotte Bundsgaard som ordfører.

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg vil godt starte med at takke forslagsstillerne, for der er ingen tvivl om, at en af hovedårsagerne til regeringens kovending i forhold til behandlingen af asylansøgere er, at det her beslutningsforslag er blevet fremsat. Så tak til forslagsstillerne.

Så til selve forslaget. Socialdemokraterne mener ligesom størstedelen af befolkningen, at asylansøgere skal have mulighed for at føre en langt mere aktiv tilværelse, mens de venter på, at deres asylsag afgøres, og mens de venter på, at de eventuelt skal sendes hjem igen. Vi mener, at asylbørnene skal kunne gå i den lokale børnehave, i den lokale folkeskole og i den lokale fritidsklub; vi mener, at forældrene skal kunne ud-danne sig og tage arbejde i den periode, de venter i Danmark; og vi mener, at asylansøgerne skal udvikle kompetencer, som gør dem i stand

til at bidrage i deres hjemland, hvis de ikke kan få ophold i Danmark. Socialdemokraterne mener nemlig, at tiden i Danmark skal bruges til, at asylansøgerne og deres børn udvikler sig, ikke på, at de bliver syge af et ophold i et asylcenter.

Hvis en asylansøger får afslag på asyl og derfor skal rejse ud af Danmark, må den danske regering også bruge tvangshjemsendelse for at sikre det.

Der er imidlertid tilfælde, hvor man ikke kan tvangshjemsende mennesker til deres hjemland. Det ser vi i de her måneder med irakiske flygtninge, hvor man ikke kan tvangshjemsende dem til Irak, fordi landet ikke vil tage imod tvangshjemsendte flygtninge. Det vil den irakiske regering ikke, fordi de ikke kan garantere de tvangshjemsendtes sikkerhed.

Hvad skal Danmark så gøre i de tilfælde? I dag sætter vi irakerne på motivationsfremmende foranstaltninger, det vil sige, at vi forsøger at presse afviste asylansøgere til at rejse hjem til Irak. De gør det bare ikke. De er nemlig ligesom FN bange for deres og deres families sikkerhed, hvis de rejser tilbage til Irak på nuværende tidspunkt.

Beslutningsforslaget, som vi behandler, foreslår bl.a., at vi kun skal bruge motivationsfremmende foranstaltninger i de tilfælde, hvor man reelt og sikkert kan tvangshjemsende afviste asylansøgere. Socialdemokraterne er enig i intentionerne om, at motivationsfremmende foranstaltninger kun skal bruges over for mennesker, der har en reel mulighed for at rejse hjem.

Den anden del af beslutningsforslaget handler om, at forslagsstillerne ønsker at gøre det lidt nemmere for afviste asylansøgere at få en midlertidig opholdstilladelse. Den del af forslaget er Socialdemokraterne ikke helt enig i. Vi mener, at man frem for at give flere midlertidige opholdstilladelser skal forbedre forholdene for alle asylansøgere. Vi skal give asylansøgerne bedre mulighed for at uddanne sig og mulighed for at arbejde; vi skal have gode programmer, der giver asylansøgerne kompetencer, de kan bruge, hvis de skal tilbage til deres hjemland; vi skal give dem bedre mulighed for at bo uden for asylcentre; vi skal give asylbørnene en god barndom i de år, de skal være i Danmark; og vi skal ikke overflytte afviste asylansøgere til udsendelsescentre, før der er en reel chance for, at de kan rejse hjem. De forbedringer for asylansøgerne kan sagtens gennemføres, uden at vi giver flere midlertidige opholdstilladelser.

Alt i alt er Socialdemokraterne meget enig med forslagsstillerne i, at forholdene for asylansøgerne skal forbedres, vi er dog ikke enige i, at det skal være lettere at få midlertidig opholdstilladelse i Danmark.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det var ordene. Der er lige nogle spørgsmål, og det er hr. Jesper Langballe som den første.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Fru Lotte Bundsgaard brugte udtrykket kovenning. Vi andre har lidt svært ved at se nogen kovenning i, at man disponerer fornuftigt, og at man i det øjeblik, der er blevet tyndet rimeligt ud i asylcentre, fordi en del er rejst hjem, så der er plads til det, bruger den plads til at skaffe børnefamilierne og især deres børn en bedre tilværelse. Det ligger helt i forlængelse af regeringens og Dansk Folkepartis ståen inde for de 37 mio. kr. i 2006 til forbedring af børnenes forhold.

Men når vi taler om kovenning, vil jeg sige, at det altså virkelig er en verdensmester, der bruger det udtryk. Der er ikke en kissekat, der efterhånden kan finde ud af: Hvad er egentlig Socialdemokraternes udlændingepolitik?

Kl. 12.20

Det startede i 2002 med en voldsom forargelse. Så slog man hundrede og firs grader rundt og accepterede regeringens og Dansk Folkepartis udlændingepolitik stort set fuldstændig. Så gik man med ind i en integrationspakke, som man senere sprang fra og ofrede den daværende integrationsordfører, og nu under fru Lotte Bundsgaard ser det ud til, at Socialdemokraterne er blevet direkte fjendtlige over for den asylpolitik, vi fører.

Kunne vi få en forklaring på, hvor Socialdemokraterne egentlig står, og hvor mange kovenninger ...

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak ...

Jesper Langballe (DF):

... der skal til, før man ligner en snurretop?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Langballe, når den røde knap lyser, er det tegn på, at 1 minut er gået. Det er ikke lange foredrag, det er spørgsmål til ordføreren. Værsgo til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Tak, formand.

Der er ingen tvivl om, at det bedste forsvar nogle gange er et angreb, og man kan godt høre på hr. Jesper Langballe, at han ikke har det så godt i dag, for gentagne gange har vi jo hørt Dansk Folkeparti sige, at asylansøgerne i hvert fald ikke skulle have mere plads, det var i hvert fald asylansøgernes egen skyld, at deres børn ikke havde det så godt; de kunne bare tage sig sammen, kunne de.

Men jeg vil godt rose hr. Jesper Langballe for, at han er gået sammen med regeringen og vil forbedre forholdene for asylansøgerne bare en lille smule. Jeg vil ikke kritisere hr. Jesper Langballe, jeg vil tværtimod sige tillykke med den åbenbaring, der åbenbart er opstået for hr. Jesper Langballe, så selv hr. Jesper Langballe kan se, at asylansøgere, der venter i Danmark, ikke skal blive syge af at vente i Danmark, de skal tværtimod udvikle sig.

Så jeg vil håbe, at Dansk Folkepartis næste træk bliver at tilslutte sig oppositionens holdning om, at selvfølgelig skal asylansøgere have lov til at arbejde. Når vi er på besøg på asylcenteret i Brovst og får at vide, at der faktisk er voksne og unge mennesker, der gerne vil tage en lærlingeuddannelse, men ikke kan gøre det, fordi de ikke må arbejde, så bliver jeg ærgerlig, og jeg vil håbe, hr. Jesper Langballe i stedet for at hidse sig alt for meget op vil sige: Fair nok, hr. Jesper Langballe er blevet klogere, og nu bliver næste skridt så, at asylansøgerne selvfølgelig også skal have lov til at arbejde, mens de er i Danmark.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil godt henstille – andet kan jeg ikke – til fru Lotte Bundsgaard ikke at gøre det til en vane at rose mig offentligt. Den slags kan godt koste mig en del vælgere. (*Munterhed*).

Og så vil jeg gerne undskylde over for formanden min mangel på disciplin før.

Men når fru Lotte Bundsgaard nu siger, at hun egentlig også gerne vil have, at de kommer i arbejde, synes jeg, fru Lotte Bundsgaard skulle forholde sig til det, integrationsministeren sagde før. Hvordan ville det være? Hvad tror fru Lotte Bundsgaard egentlig arbejdsmarkedets parter ville sige til en asylordning, der konkurrerer med jobkort- og greencardordningen? Det er den ene ting.

Den anden ting er: Har fru Lotte Bundsgaard ikke overvejet, at arbejde betyder integration? Og det betyder i virkeligheden, at det gør endnu mere ondt den dag, båndene skal rives over, fordi de jo før eller siden skal hjem.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Nu må jeg ikke rose hr. Jesper Langballe – det er heller ikke så tit, jeg egentlig har grund til at rose hr. Jesper Langballe – så jeg vil starte med at sige, at jeg mener, det er dybt problematisk, at Dansk Folkepartis indstilling til asylansøgere forhold er, at de bare skal have det så dårligt som muligt. Jeg synes, det er problematisk, at asylansøgere, f.eks. unge mennesker, der er kommet herop som børn, og som har ventet så længe, at de nu er blevet unge, ikke kan få lov til at færdiggøre en lærlingeuddannelse, fordi bl.a. Dansk Folkeparti ikke vil give dem lov til at arbejde. Det synes jeg er dybt problematisk, og jeg kan ikke forstå, hvad grunden er til, at de ikke skal kunne få lov til det.

Hr. Jesper Langballe siger, at så bliver de bare integreret i det danske samfund. Nu kan jeg ikke helt huske det, men jeg tror faktisk, hr. Jesper Langballe var med både i Brovst og Hanstholm, hvor vi stillede de to centerledere præcis det samme spørgsmål. Begge steder sagde de, at når asylansøgerne har haft noget fornuftigt at give sig til og har haft noget kontakt med lokalbefolkningen, er de ikke gået i stykker, og så er det langt nemmere for dem at tage hjem og være med til at genopbygge deres land.

Den kovending synes jeg også Dansk Folkeparti skulle tage, ligesom de har foretaget en lille kovending i dag sammen med regeringen.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Hvor blev jeg dog alligevel glad, da jeg hørte fru Lotte Bundsgaards tale, for i modsætning til ministeren brugte hun dog lidt mere tid på det egentlige forslag, selv om der også her blev brugt meget tid på ministerens udmeldinger i Jyllands-Posten.

Kl. 12.25

Jeg forstår ikke helt, hvorfor Socialdemokratiet ikke går skridtet videre. Jeg kan forstå, at der faktisk er lidt enighed mellem os om det her, altså, Socialdemokratiet vil godt anerkende, at man dog ikke skal bruge alt for mange negative foranstaltninger imod dem, som ikke kan rejse hjem.

Men vi taler om afviste asylansøgere her, og ifølge UNHCR's anbefalinger er det vel fair nok at lave forskellige vilkår for dem, som er afviste, og som godt kan tage hjem, når sikkerhedssituationen er i orden, og for de øvrige. Hvorfor vil Socialdemokratiet ikke være med til at give dem en form for midlertidig opholdstilladelse?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg vil godt sige, at jeg er enig med hr. Simon Emil Ammitzbøll i, at vi skal sikre bedre forhold for de afviste asylansøgere, som ikke kan rejse hjem. Socialdemokraterne mener, at de skal have mulighed for at blive i bopælscentrene, for i bopælscentrene er der mulighed for, at man kan tage noget uddannelse, og der er mulighed for, at børnene kan gå i den lokale folkeskole. Vi mener så også, at forældrene skal have mulighed for at tage et arbejde, hvis der er et arbejde, og at de unge skal have mulighed for at tage en lærlingeuddannelse, for på den måde at blive i bopælscentrene og få den midlertidige beskyttelse, indtil det er trygt nok til, at vi enten kan tvangshjemsende, eller at de frivilligt rejser hjem.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll, sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Man sidder jo og tænker over, om der for Socialdemokraterne er en maks. grænse for, hvor længe mennesker anstændigvis kan bo i et asylcenter, men det kan fru Lotte Bundsgaard jo komme ind på i sit svar.

Jeg synes bare, at når man ser på det her forslag, kan man i virkeligheden godt tillade sig at kalde det et minimumsforslag, et forslag, som lige akkurat gør det, som vi vel burde kunne blive enige om.

Der er masser af folk, der er heroppe i Danmark fra en krig, vi selv har været med til at starte, en flygtningesituation, vi selv har været med til at skabe, og som ikke kan komme hjem, fordi sikkerhedssituationen stadig er så dårlig. Kunne de ikke få en mulighed for at komme ud i samfundet, bo sammen med os andre, arbejde sammen med os andre og dermed også være en meget bedre ressource, når de en dag vender tilbage til Irak, som vi jo alle sammen er enige om at de skal?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Der er ingen tvivl om, at vi som land har et ansvar for de flygtninge, der er kommet ud af krigen i Irak. Derfor mener vi også, at vi skal tage det ansvar på os, og derfor mener vi også, at vi skal behandle de afviste irakiske asylansøgere langt bedre, end vi gør i dag.

Derfor synes vi også, at man skal have lov til at arbejde både som almindelig asylansøger og som afvist asylansøger. Vi ved jo, og det ved hr. Simon Emil Ammitzbøll også godt, at der i lovgivningen i dag er mulighed for, at man kan bo uden for centeret. Vi hørte fra asylcenteret i Brovst, at det har man faktisk forsøgt, men der var ikke nogen, der havde interesse i det, for de ville hellere bo under de gode forhold, de havde på asylcenteret, i stedet for at bo for sig selv ude i lokalsamfundet. Men muligheden er der.

Jeg vil godt sige, at jeg er meget enig med De Radikale i, at vi skal sikre ordentlige forhold, også for afviste asylansøgere, men jeg mener altså ikke, vejen frem er at give midlertidig opholdstilladelse.

Så vil jeg lige sige til det sidste spørgsmål, om der er en maks. grænse for, hvor længe man skal sidde i et asylcenter, at jeg mener, at forholdene skal være så gode, at man faktisk godt kan bo der i en rum tid, uden at man bliver syg af det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kan forstå, at vi egentlig langt hen ad vejen måske er i hvert fald i princippet enige om, at afviste asylansøgere skal have en så normal tilværelse som muligt med arbejde og uddannelse og deltagelse i samfundslivet.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge helt præcist: Hvad er det, der er problemet ved en midlertidig opholdstilladelse, som jo betyder, at de mennesker får en plads, også boligmedsiget, uden for asylcenterne, at de mennesker bliver en del af samfundet, så længe de er i samfundet? Det er lige præcis det, forslaget går ud på, og derfor har jeg meget svært ved at forstå, hvorfor fru Lotte Bundsgaard ikke går skridtet videre fra principielt at være enig med os andre til også at være det i realiteternes verden.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg mener, at når man har fået afslag på asyl og ikke kan få humanitær opholdstilladelse, skal man heller ikke have en midlertidig opholdstil-

ladelse, hvis man ikke kan leve op til 18-måneders-reglen, som den er nu.

Jeg mener faktisk, at vi hellere skulle bruge det her som løftestang til at forbedre forholdene for alle asylansøgere, både dem, der venter, og dem, der er afviste, frem for at give langt flere midlertidige opholdstilladelser til flere.

Kl. 12.30

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Bare fordi vi er enige om én ting, nemlig bedre forhold for alle, så er der jo ikke grund til at blive uenige om en anden ting. Det er nu engang sådan, at en midlertidig opholdstilladelse giver folk den tryghed, at så længe der ikke er sikkerhed i deres hjemland, så længe den situation ikke er godkendt af f.eks. myndighederne i hjemlandet, vil de mennesker kunne deltage på lige fod med os andre i det her samfund.

Det er et meget, meget lille skridt at tage, og jeg kan ikke forstå, hvorfor Socialdemokraterne ikke vil tage det lille skridt, hvis man virkelig mener, at de skal have det så godt som muligt og udvikle sig så meget som muligt, indtil de kan sendes hjem.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg må sige, at jeg modsat ikke kan forstå, hvorfor Enhedslisten ikke vil være med til at forbedre forholdene for asylansøgerne, sådan AT de, som jeg sagde i min ordførertale, får bedre mulighed for at bo uden for centeret, får mulighed for at arbejde, får mulighed for at tage uddannelse, så vi på den måde sikrer, at de får nogle ordentlige vilkår, i stedet for at man uddeler langt flere midlertidige opholdstilladelser.

Det, der er afgørende for os, er, at asylansøgerne – de, der søger, og de, der er blevet afvist – har ordentlige vilkår, indtil de på et tidspunkt skal vende tilbage igen.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg tror, fru Lotte Bundsgaard tager lidt fejl af, hvad Enhedslisten mener om det; jeg tror ikke, der er en uenighed på de punkter.

Men jeg vil sige, at vi jo er enige i det, som fru Lotte Bundsgaard siger om bedre forhold. Det, jeg ikke kan forstå af det, som fru Lotte Bundsgaard siger, er – og jeg vil så bruge en anden måde at sige det på – hvad hun mener det betyder, at FN, altså UNHCR, faktisk anbefaler en el-

ler anden form for midlertidig beskyttelse i den konkrete situation, som eksisterer i Mellemøsten for en lang række flygtninge fra Irak.

Det andet, jeg vil spørge om, er, om fru Lotte Bundsgaard hørte, hvad Venstres ordfører sagde om, at forslaget her så ud, som om det var inspireret af den svenske ordning, som jo førte til 17.000 flere opholdstilladelser. Jeg vil spørge, om fru Lotte Bundsgaard bare for debattens skyld overhovedet kan se den slags sammenhænge, for vi, der har lavet forslaget, må jo sige, at der overhovedet ingen sammenhæng er. Det er et helt andet forslag, for det her forslag handler faktisk om, at folk skal tilbage til Irak, og hvor de ellers hører hjemme. Så det er jo ikke et forslag om, at der skal komme flere hertil, det er jo sådan set et spørgsmål om, at de skal tilbage.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Først vil jeg sige, at der ikke er så stor uenighed mellem Enhedslisten og Socialdemokraterne om, at asylansøgere skal have det godt. Det synes jeg er positivt, og jeg vil også som sagt gerne lykønske forslagsstillerne med, at man har fået regeringen til at foretage en mindre kovending i den her sag.

Hvad betyder midlertidig beskyttelse? Det bliver jo tolket meget forskelligt i de forskellige lande. Min opfattelse af midlertidig beskyttelse er, at vi ikke skal tvangshjemsende nogen asylansøgere på nuværende tidspunkt. Men jeg vil give asylansøgerne mere end bare en midlertidig beskyttelse. Jeg mener faktisk også, at vi har et ansvar for at sikre, at asylansøgere, der er i Danmark, har et ordentligt liv.

Jeg er enig med det store flertal af danskere, der spørger: Hvorfor er det, at asylansøgere ikke må få lov til at arbejde? Jeg er enig med dem, der har været bekymrede over, hvilke forhold asylansøgerens børn har haft. Og for at forbedre forholdene handler det altså både om at sikre, at børnene har gode forhold, og om, at deres forældre ikke går i stykker.

Til sidst vil jeg sige, at jeg er meget enig med forslagsstillerne i, at der er lang vej mellem det forslag, som vi behandler i dag, og den svenske ordning.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Tak for det sidste, for den klarhed må vi jo i hvert fald have i debatten, at det, som Venstres vikarierende ordfører sagde, og som stod i hen-

des tale, var rent sludder – noget rent sludder og vrøvl. Og det er jo bekymrende for debatten, at man tillader sig den slags ting.

Så vil jeg spørge om det med at fortolke, hvad FN anbefaler. FN går jo ud fra, at man ikke tvangshjemsender til lande, som ikke vil modtage folk. Så UNHCR's anbefaling ligger jo i forlængelse af det. Det må i hvert fald betyde, at de skal have en større beskyttelse, end den danske regering lægger op til. Og det er jo derfor, jeg mener, Socialdemokraterne må forklare sig.

UNHCR anbefaler ikke det, den danske regering gør. Den anbefaler en større beskyttelse. Og hvis Socialdemokraterne støtter den del af regeringens politik, er jeg bare lidt forundret, da det faktisk drejer sig om, at området er plaget af den største flygtningekatastrofe siden 1949.

Kl. 12.35

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Nu synes jeg, at det er vigtigt, at hr. Steen Gade ikke lægger mig ord i munden. Når man hører, hvad hr. Steen Gade siger, så lyder det, som om Socialdemokraterne er forhåbende på, at nu skal vi lave en hjemtagelseaftale med Irak, og så skal vi sende folk hjem hurtigst muligt.

Vores opfattelse er, at irakerne skal have beskyttelse, indtil de kan rejse hjem til Irak, uden at deres liv er i fare.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg synes, det er interessant, at fru Lotte Bundsgaard nu i den grad slår ind på, at asylansøgere og afviste asylansøgere skal kunne arbejde eller tage sig en uddannelse, når jeg ser, hvordan Socialdemokraterne ellers har opført sig, når vi har diskuteret den her type sager. Jeg tænker på, hvor rigtigt man ønsker at fastholde østaftalen, og jeg tænker på, hvordan danske unge ikke kan få en læreplads – og i øvrigt har de unge med udenlandsk baggrund, der er i Danmark, meget svært ved at få en læreplads den dag i dag.

Når det er sådan, hvordan kan det så være, at Socialdemokraterne mener, at arbejdsmarkedet skal stå fuldstændig åbent, hvis man kommer til landet og søger asyl? Alle uddannelsesinstitutionerne skal slå dørene op og sige: Værsgo, kom ind her, der er plads til jer. Det kunne jeg altså godt tænke mig at få en forklaring på.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg er glad for, at fru Henriette Kjær tager ordet, og jeg er også glad for, at fru Henriette Kjær denne gang fik noget igennem med hensyn til asylcentre. Vi har jo hørt fru Henriette Kjær gentagne gange sige, at asylansøgerne skulle have bedre forhold, og nu har fru Henriette Kjær så fået lov til at få en lille flig igennem, hvad angår at forbedre forholdene for asylansøgere.

Så vil jeg godt sige, at jeg på intet tidspunkt har sagt, at man bare skulle åbne alle dørene. Tror fru Henriette Kjær, at det er sådan, at analyse skal have mulighed for at søge ind på et dansk universitet og så have lov til optagelse i morgen?

Det, det handler om, er, at asylansøgere i dag ikke må arbejde. Fru Henriette Kjær var selv med på besøget på Brovst Asylcenter og hørte lederen tale om problemet i, at unge godt kunne starte på en teknisk skole på en lærlingeuddannelse, men ikke kunne færdiggøre den, fordi de ikke havde mulighed for at tage lønnet praktik. Mener fru Henriette Kjær, det er vejen frem?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det er jo meget sigende, at jeg overhovedet ikke får svar. Der bliver stillet et modspørgsmål til mig, og det synes jeg da er meget interessant. Det viser, at Socialdemokraterne måske ikke helt har gennemtænkt det, man står her og foreslår.

Jeg bliver nødt til at spørge, om fru Lotte Bundsgaard synes, at det er særlig godt, at man i Danmark tilegner sig nogle kompetencer, som ikke nødvendigvis matcher det arbejdsmarked, der er i Kosovo eller Irak; at man ikke lærer sit modersmål ordentligt, fordi der har været fokuseret så meget på at lære dansk for at klare en dansk uddannelse eller klare sig på det danske arbejdsmarked; og at det gør, at man faktisk har svært ved at komme ud på arbejdsmarkedet, når man så kommer til sit hjemland.

Der synes jeg nok lige, at vi skulle tænke os lidt om, hvad angår de kompetencer, vi udstyrer afviste asylansøgere med. Og det vil jeg spørge om Socialdemokraterne ikke også vil gøre sig nogle tanker om.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Der er ingen tvivl om, at vi gør os mange tanker om, hvordan man sikrer, at både asylansøgere,

der skal integreres i det danske samfund, og afviste asylansøgere har nogle kompetencer, når de har været igennem systemet, eller når de bliver sendt hjem igen.

Det er også derfor, at Socialdemokraterne er så ærgerlige over, at man ikke har en mulighed for at give de mennesker, der sidder og venter i Danmark, en lærlingeuddannelse, fordi de altså ikke kan tage lønnet praktik. Vi mener faktisk, at bl.a. de afviste asylansøgere, som på et tidspunkt skal tilbage til Irak, vil være langt bedre stillet, hvis de har haft en mulighed for at tage en lærlingeuddannelse, eller hvis de har haft en mulighed for at tage et job. Hvis de i Brovst havde ledige stillinger, som de ikke kan få besat, hvorfor er det så, at asylansøgerne ikke kan bruge deres tid på at arbejde og udvikle sig i stedet for bare at sidde og vente?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Med det forslag, som vi behandler her, er der jo lagt op til, at der i hvert fald skal gå 8½ år, før man vil kunne få en fast opholdstilladelse. Og der vil jeg bare spørge fru Lotte Bundsgaard: Synes fru Lotte Bundsgaard og Socialdemokraterne, at det er rimeligt, at man sidder i et dansk asylcenter i mere end 8½ år?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Vi mener, man i større udstrækning burde bruge muligheden for, at folk kunne bo uden for asylcentre, og vi mener som sagt også, at asylansøgere skal have en mulighed for at kunne arbejde og tage en uddannelse. Vi forestiller os, at uanset om det drejer sig om 2 år, 3 år, 4 år eller 6 år, så bliver de år brugt på en god måde, så børnene ikke oplever, at deres forældre bliver syge af at sidde og vente, og så forældrene får en mulighed for at tage en uddannelse, for at få et arbejde, som de kan bruge erfaringerne fra, hvis de på et tidspunkt skal tilbage til deres hjemland.

Kl. 12.40

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Med hensyn til den situation, vi taler om her, hvor vi altså er inde omkring, at det er mennesker, som har været i Danmark og i asylsystemet i i hvert fald 8½ år – og måske længere, det drejer sig jo bl.a. om børn, der er født og opvokset her – vil jeg spørge: Hvor længe synes fru Lotte Bundsgaard at man kan være på et usikkert op-

holdsgrundlag i Danmark, selv hvis vilkårene altså fortsatte? Vi ved jo ikke, hvordan det går i f.eks. Irak, men hvis vilkårene fortsætter, hvor længe kan man så blive ved at være under de vilkår, som fru Lotte Bundsgaard beskriver, med et usikkert opholdsgrundlag? Mener fru Lotte Bundsgaard, at man kan leve et helt liv under de vilkår, som fru Lotte Bundsgaard her beskriver, hvis situationen fortsætter med at være, som den er i f.eks. Irak?

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg vil godt starte med at understrege, at den radikale ordfører jo selv siger, at det er fair nok, at man skal kunne leve i 8 år på en midlertidig opholdstilladelse, altså på et usikkert grundlag i Danmark, før ens sag bliver afgjort. Det er jo det, som det her forslag går ud på, og det understreger den radikale ordfører selv.

Det, der er afgørende for os, er, at vi sikrer, at mennesker har det godt, mens de venter i Danmark. Vi mener ikke, at vejen frem er at give flere midlertidige opholdstilladelser, hvor der, som den radikale ordfører selv understreger, vil være mennesker, der så skal gå i 8 år og være usikre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Det er åbenlyst, at forslagsstillerne har misforstået 18-måneders-reglen eller, skal vi sige det mindre værdiladet, i hvert fald kraftigt har omfortolket den. For 18-måneders-reglen taler jo om, at en udsendelse ikke har været mulig i 18 måneder og for nærværende er udsigtsløs, og så kan der gives midlertidig opholdstilladelse.

Pointen i 18-måneders-reglen i udlændingelovens § 9 c, stk. 2, er jo, at asylsøgeren ikke kan rejse hjem, men det er jo lige præcis det, som de afviste irakiske asylsøgere, som Det Radikale Venstre taler om, kan. De skal rejse hjem. De har fået besked på det af de danske myndigheder, og de kan rejse hjem. Derfor er det helt meningsløst at bringe 18-måneders-reglen ind i billedet.

Hvis man fulgte forslaget, ja, så ville det i virkeligheden betyde, at ikke asylmyndighederne, men asylsøgerne tildelte sig selv opholdstilladelse. Et nej fra den afviste asylsøger til at rejse hjem vil jo automatisk ifølge sådan en lov udløse en opholdstilladelse.

Jeg ved ikke, om jeg må anbefale hr. Simon Emil Ammitzbøll at høre på mig i stedet for på fru Lotte Bundsgaard, så han muligvis kan tage stilling til det, jeg siger.

Man kan sådan set sige, at Folketinget med sådan en lov vil have indført et retskrav på midlertidig opholdstilladelse i Danmark, hvad enten folk har et opholdsgrundlag eller ej, og folk vil faktisk selv kunne bestemme, hvor længe opholdstilladelsen skal vare, for de kan jo bare fortsætte med at nægte at rejse hjem. Og som ministeren har peget på i sin tale, bliver man samtidig fanget af den lidt meningsløse brug af 18-måneders-reglen, sådan at de uvist af hvilken grund skal vente 18 måneder på at få den midlertidige opholdstilladelse. Hvorfor i alverden kan de ikke få den med det samme? Al logik og al legitimitet vil være taget ud af asyllovgivningen; man kan faktisk lige så godt afskedige både Udlændingesservice og Flygtningævnet. Man må rose forslaget for at have meget grundige bemærkninger, men de er mildt sagt ikke gennemtænkte.

Kl. 12.45

Imidlertid er forholdene for de afviste asylsøgere, som nægter at rejse hjem, problematiske, og både regeringen og Dansk Folkeparti har for længst erkendt, at de nægtede, som har børn, har bragt deres børn i en trist situation, som heller ikke kan undgå at påvirke os andre. Derfor er det helt logisk og rigtigt nu, hvor der er blevet plads i centrene og der er 65 irakiske børnefamilier tilbage, at man så kan fordele pladsen, sådan at den tiloversblevne plads kan skaffe disse børnefamilier et ekstra rum. Det finder vi godt og rigtigt.

Vi finder det også godt og rigtigt, at der bliver mulighed for selvhusholdning i Sandholmlejren. Vi var fra begyndelsen, da de 37 mio. kr. blev givet til at bedre børnenes forhold, og da reglen om, at man selv kan lave mad i Avnstruplejren, kom, begejstrede for det eksperiment. Eksperimentet har nu vist sig at være vellykket, og så er det en rigtig god idé også at indføre det i Sandholmlejren. Disse mennesker går jo ledige hele dagen igennem, og det er glimrende, at de kan bruge deres tid på at lave mad, at de kan spise den mad, de er fortrolige med, og at man slipper for alt det bøvl, der har været mellem personale og beboere i den anledning. Det har været utaknemmeligt for personalet at servere mad for disse mennesker, og det problem er også løst.

Så begge disse forbedringer hilser vi velkommen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak. Der er en række, der ønsker korte bemærkninger. Den første er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er jeg jo ikke så naiv, at jeg tror, at hr. Jesper Langballe i almindelighed sådan er inden for pædagogisk rækkevidde, når det handler om udlændingepolitik. Men jeg kunne godt tænke mig at høre om et element i det forslag, vi behandler her, nemlig det, at man ikke over for afviste asylansøgere, som ikke kan sendes hjem, bruger negativt motivationsfremmende foranstaltninger – altså foranstaltninger, der betyder, at man ikke skal gøre livet så godt som muligt for dem, mens de venter på at kunne blive sendt hjem. Jeg kunne godt tænke mig at høre hr. Jesper Langballes indstilling til brugen af negativt motivationsfremmende foranstaltninger. Mener hr. Jesper Langballe, at vi skal fastholde, at man bruger dem, eller mener hr. Jesper Langballe, at vi skal holde op med at bruge dem?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det spørgsmål er sådan lidt som spørgsmålet: Holdt du op med at tæve din kone – ja eller nej? For sagen er, at forslagsstillerne bruger udtrykket negativt motivationsfremkaldende foranstaltninger på en, synes jeg, meget propagandistisk måde svarende til, når forslagsstillerne og andre på samme fløj har hævdet, at det, vi sagde, var, at asylansøgerne skulle have det så dårligt som overhovedet muligt, for så rejste de hjem. Det er jo en meget tendentøs måde at formulere det på.

Situationen kan være den, at der fra myndighedernes side er sagt til en asylansøger: Du kan ikke få asyl i Danmark, du har ikke noget opholdsgrundlag, du skal rejse hjem. Og så siger asylsøgeren: Nej, det vil jeg ikke. Så skulle det næste være, at man siger til ham: Nå, hvis du ikke vil det, jamen så skal du sandelig have midlertidig opholdstilladelse, og du skal også have noget bedre at bo i, nu vil vi forbedre dine boligforhold.

Forslaget skal simpelt hen ses på den måde, at man vil tage al mening og konsekvens ud af asyllovgivningen – og det der udtryk negativt motivationsfremkaldende tiltag vil jeg skænke hr. Arbo-Bæhr og forslagsstillerne.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er det altså ikke mig, der har opfundet det begreb.

Kl. 12.50

Hr. Jesper Langballe svarede ikke på mit spørgsmål. Så bliver jeg jo nok nødt til at prøve at stille det på en anden måde: Skal afviste asylansøgere have mulighed for på samme måde som folk, der har deres asylansøgning under behandling, at bo på f.eks. et asylcenter i Brovst eller i Hanstholm eller andre steder, eller skal man fastholde det, at man bruger de her hjemsendelsescentre i Sandholm og Avnstrup?

Jeg tror, at hvis hr. Jesper Langballe bare vil strække sig så langt som til at sige, at de ikke nødvendigvis behøver få det dårligere, mens de venter på at blive sendt hjem, så har vi da fået rykket det lidt. Og jeg har jo forstået på ministeren, at ministeren da i hvert fald har rykket sig en lillebitte smule. Spørgsmålet er, om hr. Jesper Langballe overhovedet er til at rykke så meget som en millimeter for, at folk kan blive behandlet ordentligt.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der bruges jo det der sådan propagandistiske ordvalg om at behandle folk ordentligt.

Nej, vi mener ikke, at afviste asylansøgere, der er i udsendelsesposition, skal bo i Hanstholm eller Brovst. I Hanstholm eller Brovst har man asylsøgere, hvis sager er åbne, eller asylsøgere, som er på vej i integrationsfasen. Sandholm og Avnstrup er udsendelseslejre, og der har de, der er i udsendelsesposition, selvfølgelig hjemme. Husk på, at der er tale om, at den ene slags asylansøgere jo muligvis skal forberedes til det danske samfund. De andre skal forberedes til hjemrejse. Det er to forskellige situationer, og derfor vil det være fuldkommen uhensigtsmæssigt at begynde at flytte folk fra udsendelseslejerne til Vestjylland, og det er der da heller ingen, hverken regeringen eller Dansk Folkeparti, der kunne drømme om at gøre.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er nødt til at bede hr. Jesper Langballe om at korrigerer sig selv, for hr. Jesper Langballe fik sagt noget faktisk forkert i sin ordførertale, noget, som er ret afgørende for behandlingen af det her beslutningsforslag.

Hr. Jesper Langballe sagde, at man selv kunne bestemme, hvor længe man skulle være her. Er det ikke korrekt, at dem, der her forslag sigter på, alene er dem, som ikke kan tvangshjemsendes på grund af forholdene i det land, de kommer fra? Med andre ord er det altså forhold, som de ikke kan påvirke, der er afgørende for, om de kan blive dækket af den her regel. Jeg vil spørge hr. Jesper Langballe: Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nej, det er det ikke, for det er jo en definition, som forslagsstillerne selv skaber. Altså, til det der med, at de ikke kan sendes hjem, vil jeg sige: Jo, de kan sendes hjem i det øjeblik, de har fået afslag på asyl. Medmindre hr. Morten Østergaard vil erklære en permanent dyb mistillid til flygtningemyndighedernes, altså til asylmyndighedernes afgørelser, er der i det øjeblik, de har fået afslag på asyl, dermed sagt, at de ikke er truet af noget, der giver dem opholdsgrundlag her i landet. At der eventuelt er noget uro i området, betyder ikke, at man efter nogen som helst international definition bliver asylberettiget. Det er jo et vilkår, som de deler med alle deres landsmænd. Og som jeg har sagt tidligere, er der vel ingen, der drømmer om, at man skulle begynde at evakuere hele Iraks eller Sydiraks befolkning til Danmark eller et andet land.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Jesper Langballe og jeg er uenige om mangt og meget, særlig på det her område, og det plejer vi normalt at håndtere rimeligt ved at diskutere vores forskellige holdninger. Jeg synes, det er dybt urimeligt, at hr. Jesper Langballe nægter at anerkende, hvad forslaget her drejer sig om.

Det, det drejer sig om, er afviste asylansøgere, hvor den danske regering ikke har en aftale om hjemsendelse, som det f.eks. gør sig gældende med irakerne. Det ved hr. Jesper Langballe, og derfor taler hr. Jesper Langballe mod bedre vidende og vildleder den offentlighed, der måtte følge med i den diskussion, vi har i dag. Dem, vi taler om, og dem, forslaget sigter på, er alene dem, der ikke kan tvangshjemsendes på grund af forholdene i deres land, forhold, som de ingen mulighed har for selv at påvirke. Det burde hr. Jesper Langballe alene for sagligheden i denne debat anerkende.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen altså, det er jo fuldstændig meningsløst, vil jeg sige til hr. Morten Østergaard.

Kl. 12.55

Sagen er jo den, at der ikke er nogen tvangshjemsendesaftale, for hvis der var det, var problemet løst, for så blev de øjeblikkelig tvangshjemsendt. Men de har jo muligheden for at rejse frivilligt hjem, og det er faktisk det, de er blevet beordret til af de danske myndigheder. Det er ganske simpelt det, de skal. De har nægtet at efterkomme danske myndigheders ordrer. Skulle man så belønne dem ved at give dem midlertidig opholdstilladelse og dermed gøre hele asylsystemet meningsløst, så de, som jeg sagde i min ordførertale, rent faktisk fik et retskrav på opholdstilladelse i Danmark, hvad enten myndighederne fandt, at de havde et opholdsgrundlag eller ej? Altså, man må da lige fordre en smule omtanke.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg hørte nok af hr. Jesper Langballes ordførertale til også at undre mig. Kan hr. Jesper Langballe overhovedet ikke se, at der er forskel på at være afvist asylansøger fra et land, man kan rejse hjem til, og være afvist asylansøger fra et land, som UNHCR i virkeligheden anbefaler man ikke rejser hjem til?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil ikke anerkende den sondring, der gør, at hver gang UNHCR siger et eller andet ord, så kan man ved hjælp af hårdt optrukne fortolkninger få det til, at afviste asylansøgere ikke skal sendes hjem. Altså, enten må man stole på asylmyndighedernes afgørelse, eller også må man stille et krav her i Folketinget om, at de skal fyres, eller sige, at det simpelt hen ikke er godt nok, og at det kan man ikke finde sig i.

Ved at afvise dem, har Udlændingesservice og Flygtningenævnet jo sagt, at der ikke er noget behov for ophold her i landet. Det er sagt. Det skal vi slet ikke sidde og bestemme i Folketinget, det har vi dygtige folk, bl.a. dommere, til at sidde og afgøre.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jamen det er dog utroligt, at en udlændinge- og integrationsordfører fra Folketingets talerstol

kan sige noget sådant. Altså, der er tale om, at disse mennesker, der er afviste asylansøgere, for det første åbenbart ikke havde brug for personlig beskyttelse, og for det andet ikke kunne få en humanitær opholdstilladelse.

Der er *ikke* tale om, at de så bare kan tage hjem, og at alt er fryd og gammen. De to ting behøver ikke nødvendigvis at være identiske. Det, der er det interessante i det svar, som jeg lige fik fra hr. Jesper Langballe, er, at det endnu en gang viser Dansk Folkepartis totale mangel på forståelse for internationale organisationer og internationalt samarbejde. Hvorfor vil Dansk Folkeparti fuldstændig negligere UNHCR's anbefalinger?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jamen jeg er faktisk enig med hr. Simon Emil Ammitzbøll i, at man ikke kan sige, at når en asylansøger er afvist, så kan han bare tage hjem, og så er alt fryd og gammen. Både hr. Simon Emil Ammitzbøll og jeg ved, at så enkel er tilværelsen ikke.

Derfor gør vi jo fra den danske stats side, hvad vi kan – og måske skal vi gøre endnu mere i fremtiden – for at støtte den hjemrejse; støtte den økonomisk, støtte den med hensyn til kompetencer, der skal erhverves, og som der kan blive brug for derhjemme. Jeg tror, det er en vej, vi i den kommende tid skal gå langt videre ad. Så alt er ikke fryd og gammen, fordi man er afvist asylansøger. Det, der ligger helt fast, er, at man skal hjem. Men samtidig har vi en moralsk forpligtelse til at støtte den hjemvenden, så godt vi kan.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

At overbevise Dansk Folkeparti om, at man skal tage FN alvorligt, har jeg sådan set opgivet.

Men det, jeg vil spørge hr. Langballe om, er: Hvordan er det at være i den der osteklokke, hvor man tager stilling til disse irakiske flygtninge, som vi har siddende i vores lejre, og som ikke vil rejse hjem og derfor ikke kan komme hjem, fuldstændig løserevet fra en situation, hvor der er en flygtningekatastrofe rundt omkring Irak, og hvor millioner af mennesker er på flugt fra Irak?

I den situation står Dansk Folkeparti og siger: Jamen vi skal gøre alt, hvad vi kan for at presse dem, give dem dårlige vilkår, så de rejser hjem. Hvordan har hr. Langballe det i sin osteklokke?

Kl. 13.00

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Uha, jeg er altid fuld af beundring for det inderlige tonefald, hr. Steen Gade kan anlægge, når han spørger: Hvordan *har* hr. Jesper Langballe det? Altså, man føler virkelig, at medfølelsen sådan strømmer en i møde.

Jeg kan overhovedet ikke identificere mig med fremstillingen i det spørgsmål. Jeg vil sige, at hr. Steen Gade jo virkelig er fundamentalist i den her sag. Det er ikke koranen, han forholder sig fundamentalistisk til, det er UNHCR, ligesom det engang var Karl Marx' »Kapitalen«.

Vi fører altså ikke asylpolitik ved at sidde og spejde efter eller nærlæse hvert ord, der kommer i anbefalinger fra UNHCR. Dem lytter vi til, dem læser vi, dem hører vi på med respekt osv., og så følger vi dem, hvis vi synes, det er fornuftigt at gøre det. Det er faktisk det, man har sådan nogle anbefalinger til. Det har aldrig været meningen, at de skulle være diktater.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu har jeg aldrig beskyldt hr. Langballe for at nærlæse FN's resolutioner, og det vil jeg heller aldrig gøre, kan jeg betro hr. Langballe. Nej, Dansk Folkeparti skrotter dem jo i stedet for, smider dem væk, og det er jo det bekymrende.

Men det med osteklokken handler nu mere om, hvorvidt man virkelig kan diskutere den her sag om flygtninge fra Irak her i landet helt løsrevet fra, at millioner af irakere er flygtet ud af Irak og er flygtninge i Jordan, i Syrien, i hele Mellemøsten – og en række er også flygtet til Europa. Kan man virkelig være i sådan en osteklokke og kun være interesseret i, at de 600 flygtninge, vi har, skal ud af landet, mens der altså er flere millioner, der er på flugt?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Beklager, jeg ikke fik svaret på det spørgsmål om de interne flygtninge i Irak. Det er da en dybt alvorlig og beklagelig situation, men altså, de interne flygtninge og de problemer, som det giver irakerne, er jo ikke nogen begrundelse for, at afviste asylansøgere ikke skal sendes hjem til Irak, men en ekstra udfordring til os i forbindelse med den hjælp, vi skal give de mennesker ved hjemsendelsen.

Til al den der osteklokkesnak vil jeg sige, at det altså forekommer mig, at det er hr. Steen Gade, der befinder sig i en osteklokke, der adskiller ham ikke bare fra virkeligheden, men fra al almindelig logik, når han kan støtte et forslag, der siger, at folk, der søger asyl i Danmark, skal have midlertidig opholdstilladelse, hvad enten de har et opholdsgrundlag eller ej.

Undskyld, hvad er det for en osteklokke, der på den måde kan lukke en inde, så man ikke kommer i forbindelse med almindelig logik?

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Det ser ikke ud til, at der er flere spørgsmål. Så er det den næste ordfører, fru Henriette Kjær.

Henriette Kjær (KF):

Dette forslag fra De Radikale, SF og Enhedslisten kan vi Konservative ikke støtte.

At give de afviste asylansøgere en midlertidig opholdstilladelse kan synes meget sympatisk. Vore asylcentre er ikke bygget til, at man skal sidde der år efter år. Der er ikke de store udfoldelsesmuligheder, udfordringer eller plads, og jeg har da også selv gjort mig overvejelser om, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt at give de afviste asylansøgere midlertidigt ophold. Men jeg er bange for, at det vil give de afviste asylansøgere en falsk opfattelse af, at nu kan de blive i Danmark, og det kan de jo ikke. De har fået deres sag behandlet, ofte op til flere gange, og de har fået afslag hver gang. Så der er ikke grundlag for ophold i Danmark.

Kl. 13.05

Fra konservativ side håber vi, at der snart kan etableres en aftale med den irakiske regering om at få de afviste asylansøgere sendt hjem. Deres fremtid er i Irak, og det samme gælder for den sags skyld for kosovarerne.

Jeg synes, at det er vigtigt, at vi får sendt et signal til de afviste asylansøgere om, at de skal hjem igen. Med en midlertidig opholdstilladelse vil vi sende det signal, at nu skal de integreres i det danske samfund, og dermed indstiller de sig ikke mentalt på, at de senere skal sendes hjem til deres hjemland.

Men vi Konservative synes til gengæld, at de afviste asylansøgere skal udstyres med den styrke, der gør dem i stand til at komme tilbage til deres hjemland og indgå i samfundet dér. Det betyder, at de skal have ordentlige boforhold og kunne leve under familielignende forhold. Det betyder også, at de skal lære deres modersmål,

så vi ikke oplever, at børnene ikke kan indgå i skolesystemet, og at forældrene ikke kan komme ind på arbejdsmarkedet osv. Så det er vigtigt for os, at forholdene på asylcentre bliver forbedret.

Derfor er vi naturligvis også glade for den udmelding, ministeren er kommet med, om, at børnefamilierne nu skal have mulighed for to værelser samt mulighed for at lave deres egen mad. Det er ganske enkelt nødvendigt, hvis vi skal sende disse mennesker retur som hele mennesker med helbred og sjæl i behold. Vi synes, regeringen gør det helt rigtige og har gjort de nødvendige tiltag på dette område. Derfor kan vi ikke støtte forslaget fra De Radikale, SF og Enhedslisten.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak. Så er der nogle korte bemærkninger, først hr. Morten Østergaard og så hr. Steen Gade, hr. Simon Emil Ammitzbøll og fru Lotte Bundsgaard. Først hr. Morten Østergaard, værsgo.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg har sådan set kun ét spørgsmål. Hvor længe skal de mennesker bo i de centre? Altså, fru Henriette Kjær er selv inde på i sin ordførertale, at de danske asylcentre ikke er bygget til, at man skal bo der i årevis.

Vi har ikke en hjemsendelsesaftale f.eks. med Irak. Derfor må jeg bare spørge: Hvor længe kan man så bo i de asylcentre? Det må jo være muligt at forholde sig til. Det må være et politisk ansvar at forholde sig til, hvor længe de mennesker skal bo i de centre, der ikke er bygget til, at de skal bo der. Vi kan se, at opholdstiden stiger; vi kan se, at der er børn, der aldrig har prøvet andet og måske bliver teenagere uden nogen sinde at have prøvet andet. Og derfor er spørgsmålet bare: Hvor længe?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det er da også et meget relevant spørgsmål at stille. Og i og med at jeg her afviser en midlertidig opholdstilladelse, betyder det jo også, at de kan komme til at bo der meget længe. Og derfor er det vigtigt for Det Konservative Folkeparti, at forholdene er tålelige, at der er mulighed for at leve det, jeg kalder et normalt familieliv med to værelser og mulighed for privatliv. For vi kan ikke sige, hvor lang tid de kommer til at bo der.

Det er klart, at vi har en målsætning om, at de skal sendes retur, og derfor går meget aktivt ind i diskussionen om at få lavet nogle hjemsendelsesaftaler. Men det kan vare længe.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jamen jeg er bare nødt til at gentage mit spørgsmål, for jeg synes altså, at det må være rimeligt at sætte en bagkant på.

Men vi kan jo starte et eller andet sted. Kan man forestille sig, at nogle har levet et liv, hvor de er blevet født i et asylcenter og så bliver myndige en dag; altså, kan de leve under de vilkår i 18 år og fortsat skulle gøre det, uanset om det så er i to værelser eller de måske får deres egen bolig? Altså, hvis man nu bliver myndig og aldrig har prøvet at bo andre steder end i et asylcenter, er det så der, den konservative grænse går, eller er vi nede omkring 15-års-alderen, hvor man ligesom træder ud af barndommen i lovens forstand?

Hvor mange år kan man bo i et asylcenter? Det synes jeg må være rimeligt at forlange et svar på og at man sætte en grænse for. Vi ved, at de er bygget til 12 måneder, og 18 måneder er så åbenbart for kort tid for De Konservative. Men hvor går grænsen – ved 15 år, 18 år, 25 år?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg har jo svaret; jeg har sagt, at jeg ikke kan sætte en bagkant på, og derfor synes jeg egentlig, at det er underligt at gentage spørgsmålet. Der er jo desværre mennesker, der vokser op i flygtningelejre rundt omkring og bor der hele deres liv, ikke bare til de bliver myndige, men til de selv får børn og selv bliver gamle.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Først vil jeg sige til fru Henriette Kjær, at jeg er glad for, at hun både har læst og faktisk også overvejet det her forslag. Jeg tror sådan set, at hvis fru Henriette Kjær inviterer mig ud i en række konservative vælgerforeninger, ville der være rigtig mange, der støttede det her forslag. Og det viser jo heldigvis, at der er nogle i Danmark, der synes, at det her er meget for galt.

Mit spørgsmål går på det helt konkrete. Fru Henriette Kjær afviser forslaget med, at hun er bange for, at hvis asylansøgerne får sådan en ny type midlertidig opholdstilladelse, så vil de få

en falsk opfattelse af, at de kan blive her. Men jeg vil sige til fru Henriette Kjær, at forslaget jo er indrettet sådan, at for at de får den midlertidige opholdstilladelse, skal de faktisk tilkendegive positivt samarbejde om hjemsendelse.

Kl. 13.10

Derfor vil jeg spørge, hvordan fru Henriette Kjær får den opfattelse. De skal jo nu positivt gå ind i at lægge alle ting sammen, frem for at de kan blive hjemsendt. De får bedre forhold her, og de får en tryghed om, at de ikke bare bliver sendt hjem over night.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg tror stadig væk, det er en meget svær situation at være i, hvis man får en midlertidig opholdstilladelse. Det er jo ligesom, hvis man får en humanitær opholdstilladelse og man ved, at når man bliver rask, skal man faktisk sendes tilbage. Det er stadig væk ikke nogen rar situation at være i. I hvilken skål skal man lægge sine lodder? Hvad skal man målrette sig mod? At man nu skal tilbage og genopbygge det land, man kommer fra? Eller skal man tro på, at der nok aldrig bliver fred og ro, og så målrettet blive i Danmark? Det synes jeg er en svær situation at stille dem i, og derfor synes jeg altså, det er bedre, at vi fastholder dem i en god situation på centrene, hvor vi målretter de tilbud, der er, mod, at de skal tilbage.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg er jo helt enig i, at de skal have en god situation, og de skal også have en meget bedre situation.

Jeg vil da også godt sige, at det sidste halve års diskussioner om det her jo har været med til at rykke noget. Og det er jo også interessant at se, at enkelte personer inden for også de borgerlige partier heldigvis er med til at rykke nogle af de værste tidsler ud, det skal fru Henriette Kjær også have ros for.

Jeg kan bare ikke forstå, at hun ikke kan se, at vi faktisk hjælper de her folk ved det her forslag, også dem, der skal hjem, fordi de kommer til at tilkendegive, at de vil hjem, de bliver positive over for projektet om at komme hjem, men de får altså en anden type sikkerhed, indtil de skal hjem. De lever altså ikke i den usikkerhed, som nedbryder dem menneskeligt både fysisk og mentalt.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det tror jeg så bare at de gør alligevel. Vi kan jo se, at der er nogle mennesker, der netop har samarbejdet, og alt er fuldstændig i orden, og derfor har de kunnet komme ind under 18-måneders-reglen, som den er udformet nu. Når så man kommer og tager opholdstilladelsen fra dem igen, så er det jo voldsomt. Det er ikke nogen rar situation at være i, og de kan ikke forstå det, vi får breve herinde, og der bliver stillet spørgsmål om det osv.,

Jeg synes, det er meget svært at forklare. Som jeg siger, har jeg overvejet det her, for jeg synes, det kunne være interessant, og hvad kunne der ske ved det, hvis vi alle sammen er enige om, at de skal hjem igen, når forholdene byder det? Men jeg tror, det giver nogle falske forventninger og forhåbninger.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg er også glad for, at fru Henriette Kjær faktisk har overvejet vores forslag, for så er der et af de tre, jeg var lige ved at sige regeringspartier, der har overvejet forslaget.

Det, jeg ikke forstår, er, at fru Henriette Kjær så ikke kommer dertil, at hun vil svare på det spørgsmål, som hr. Morten Østergaard havde fremme før, om, hvor lang tid man så kan acceptere. For det, vi jo kan se, er, at der er flere og flere, der sidder i asylcentre i rigtig lang tid, at de bruger mere og mere medicin, at risikoen for selvmord er stigende, det går skidt.

Med vores forslag vil man dog kunne komme ud i samfundet og kunne få ro omkring sig. Hvor lang tid synes fru Henriette Kjær virkelig at det er i orden man sidder i et center? Kunne vi ikke få bare en antydning?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nej, det kan man ikke, når man spørger på den måde. Det er det, der somme tider irriterer mig ved den debatform, vi har, særlig her på udlændingeområdet, hvor det hele er meget ultimativt, og hvor vi ikke kan have nogen fri debat, hvor man bliver malet op i et hjørne, hvis man giver nogle tilkendegivelser. Derfor bliver jeg nødt til at svare hr. Morten Østergaard, som jeg gør, at det kan jeg ikke give. Det må vare lige så lang tid, som det nu skal tage, inden der kommer fred og stabilitet i Irak, og inden vi får sendt kosovarerne tilbage.

Præmissen er jo, at det er, som om den her verden er statisk, der sker ikke noget. Men vi lever altså i en dynamisk verden, og det ved vi jo også. Der er masser af politiske emner, hvor tingene ændrer sig, og forholdene ændrer sig, tyderne skifter, og derfor træffer vi også nogle nye beslutninger, partierne flytter sig i deres forskellige holdninger. Men det er, som om den præmis ikke gælder her. Det er statisk, det er her og nu, og den præmis vil jeg ikke gå ind for, derfor må svaret jo blive, at der ikke er nogen bagkant.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jamen det er jo ganske imponerende. Det Konservative Folkeparti vil altså lade folk sidde uendeligt i de her lejre. Det må være konklusionen.

Kl. 13.15

Fru Henriette Kjær var selv minister i den regering, der førte Danmark ind i krigen i Irak og har dermed været med til at skabe den enorme flygtningekatastrofe, der er. Med det her forslag skal folk først være 1½ år i et center, derefter 7 år på midlertidig opholdstilladelse. Ser fru Henriette Kjær virkelig ingen mulighed for, at der bliver fred og stabilitet i Irak inden for de nærmeste 7 år?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg ser da bestemt mulighed for, at der kommer fred og stabilitet i Irak i de kommende år. Det er bl.a. derfor, Danmark har trukket sig ud af Irak, fordi vi nu vil overgive en større del af sikkerheden til irakerne selv. Jeg må også minde om, at flere af de flygtninge, der sidder i centrene og har siddet der længe – nu bliver der jo nævnt 6, 7, 8 år – altså har siddet der siden Saddam Husseins tid. De flygtede også dengang.

Jeg står ikke her og har dårlig samvittighed over, at vi har været med til invasionen af Irak. Det var strengt nødvendigt efter min opfattelse. Og så er det jo svært at gå fra et diktatur til et demokrati. Det tager tid. Det undrer mig, at man ikke har forståelse for det hos De Radikale.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg vil godt høre fru Henriette Kjær lidt om, hvordan vi kan forbedre forholdene for asylansøgerne, også for de afviste asylansøgere. Vi ved jo, at nogle familier kommer til et bopælscenter, børnene starter i den lokale folkeskole, forældrene starter i et eller andet uddannelsesforløb, og

når de så bliver afvist – hvis de bliver afvist – så bliver de sendt til et udsendelsescenter. I det udsendelsescenter kan de jo sidde i flere år.

Jeg vil godt høre fru Henriette Kjær, om det ikke var bedre, at vi sagde, at de blev i bopælscenteret, indtil vi kan tvangsudsende eller sikre, at familien frivilligt rejser ud af landet for på den måde at sikre en større stabilitet i den enkelte familie og især bedre forhold for børnene.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det er ikke et kardinalpunkt for mig. Jeg synes, det vigtigste er, at der, hvor man er, er der gode forhold. Det betyder meget for mig, at der i hvert fald er to rum, så man kan trække sig tilbage og have mulighed for det privatliv, som alle i en familie har behov for. Selvfølgelig skal man undgå for mange flytninger, som vi har set, i takt med at der er kommet færre flygtninge til Danmark og vi har lukket nogle centre. Det har været uheldigt, men jeg ser nu ikke noget problem i, at man er i et udsendelsescenter og så ved, at det så er der, man skal være, indtil man skal tilbage.

(Kort bemærkning).

Lotte Bundsgaard (S):

Jeg synes ikke helt, fru Henriette Kjær svarede på mit spørgsmål: Hvad er grunden til, at man ikke kan sige, at familierne bliver i bopælscenteret, indtil de rejser ud af Danmark? Det kan være, de skal omkring udsendelsescenteret et døgn eller to, men ellers bliver de der for at sikre mest mulig stabilitet i den enkelte familie og derved også mest mulig stabilitet i det enkelte barns hverdag.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen årsagen er jo, at vi har opdelt vores asylbehandling i 3 faser, fase 1, 2 og 3, og ved fase 3, hvor man har fået en afvisning og skal ud af landet, er der jo nogle bestemte foranstaltninger, der skal gøre sig gældende. Politiet skal sikre, at man er i landet og ikke er gået under jorden eller rejst hen til et andet land, og der skal man melde sig. Der er nogle rent tekniske ting, der skal være i orden, for at man kan være i den her fase 3 alle steder.

Men ellers er jeg da temmelig pragmatisk i det spørgsmål. Nu er den løsning, der er kommet, også fordi det logistisk kan lade sig gøre, at man kan give flere rum på udsendelsescentrene,

og så er det den løsning, ministeren har lagt op til, og den synes jeg er yderst fornuftig.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ja, jeg har fået sådan en lidt bizar trang til at stille fru Henriette Kjær et personligt spørgsmål. Som vi har hørt, er hr. Steen Gade jo meget inderlig i sin form. Han formår at anlægge sådan et utrolig varmt og inderligt tonefald. Det gælder, når han er inderlig foruroliget over, hvordan min forstand har det inde i den her oste-klokke, jeg befinder mig i, men det gælder også hans inderlige og varme omfavnelser af fru Henriette Kjær, ja, nogen kunne måske få den mistanke, at det var i håb om måske at kunne sætte lidt lus i det udlændingepolitiske flertals pels.

Men mit spørgsmål til fru Henriette Kjær er nu: I hvilken rolle vil fru Henriette Kjær egentlig helst befinde sig? I den der positive varme eller den negative varme? Jeg ved godt, hvor jeg helst vil være, men jeg vil så føje til, at jeg ikke vil tage det fortrydeligt op, hvis fru Henriette Kjær ikke vil svare på spørgsmålet.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg vil sige, at jeg mere har det sådan, at jeg ikke helt føler, jeg kan leve op til hr. Steen Gades forventninger, så jeg føler, der ligger sådan et forventningspres på mig, jeg ikke kan leve op til, og det kan jo godt give mig visse problemer. Så tror jeg ikke, vi skal komme de personlige forhold nærmere.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg hørte jo en vis form for åbenhed fra fru Henriette Kjær's side, og det synes jeg er al ære værd. Og så hørte jeg også fru Henriette Kjær's negative argument imod det her forslag, nemlig at vi risikerer at skabe en falsk tryghed, som kan vise sig ikke at holde eller give bagslag, eller hvad man nu kan sige.

I betragtning af at fru Henriette Kjær jo med egne øjne har set, hvordan de afviste irakiske asylansøgere har det i dag i Sandholm, i Avnstrup, synes jeg bare, at vi må gøre noget drastisk, og det tror jeg egentlig også fru Henriette Kjær er indstillet på. Hvis ikke det her forslag er forslaget, der virkelig kan give nogle forbedringer for de menneskers levevilkår, hvad kan så?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det kan jo det, hvis de pågældende arbejder målrettet med den tankegang, at de skal sendes hjem, og de skal være forberedt til at komme hjem – det synes jeg er utrolig vigtigt – så de ikke er bange for, hvad de kommer hjem til. Selvfølgelig kan man, hvis man shiamuslim, være bange for at komme hjem til en landsdel, hvor der er mange sunnimuslimer. Den frygt forstår jeg hundrede procent godt.

Men derudover er det jo vigtigt, at man føler sig i stand til at kunne indgå på arbejdsmarkedet, at man ved, at ens børn er rustet til at kunne indgå i skolesystemet, og det er det, jeg synes der er opgaven nu, nemlig at de foranstaltninger, der er på centrene, målrettes til at bygge menneskerne op. Og der synes jeg, vi stadig væk har et job at gøre, og det mener jeg så at vi skal prøve at komme i gang med i første omgang.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jo, men problemet er jo, at det, der sker nu, ikke er godt nok. Og når fru Henriette Kjær så siger, at det gælder om at forberede sig arbejdsmæssigt og gennem børnenes skolegang osv. osv. på at få en ordentlig tilværelse, når der en eller anden gang bliver ordentlige forhold f.eks. i Irak, er det bedste, man kan gøre for de folk, så ikke, at de får den her ro og tryghed, samtidig med at de er fuldstændig klar over, at når der bliver nogenlunde fred eller i hvert fald ordentlige forhold i Irak, så skal de vende tilbage?

Er det ikke den bedste måde overhovedet at sikre, at de er forberedt på at komme hjem igen, når forholdene tillader det?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg må altså sige, at jeg blev noget chokeret, da vi så den her meget omtalte TV 2-udsendelse med de kosovarer, der var blevet sendt tilbage, hvor børnene ikke kunne tale deres hjemlands sprog, men kun kunne tale dansk, og derfor havde meget svært ved at kommunikere med deres kammerater og følge med i skolen osv. Og det er jo det, der vil ske, hvis vi siger: Nu får I en midlertidig opholdstilladelse, og værsgo, ud i en lejlighed her og der og alle vegne. Det er naturligt der, at man skal indgå i det skolesystem, der nu er det danske, på den lokale folkeskole.

Det giver også nogle sociale kompetencer, jeg mener kan være meget værdifulde, men det gi-

ver ikke de faglige kompetencer til at kunne indgå i et skolesystem, når man kommer tilbage til Irak, for vi kan ikke sprede den modersmålsundervisning ud alle de steder, de her mennesker vil lande. Derfor kan jeg se en fordel i, at de er samlet et sted, så vi dermed kan give dem de nødvendige kompetencer til at kunne klare sig i hjemlandet.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så siger vi tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Steen Gade.

Kl. 13.25

Steen Gade (SF):

SF er medforslagsstiller på forslaget, så vi mener, det er et vigtigt og nødvendigt forslag. Det er nødvendigt for asylansøgerne, vi har siddende i en meget, meget elendig situation, og det er et forslag, der bør gennemføres af humanitære grunde for de flygtninge, vi har siddende, og som ikke kan komme tilbage til de lande, som ikke kan garantere deres sikkerhed.

Det andet er, at en del og en stor del af dem jo altså også er flygtninge, der kommer fra Irak. Irak er jo i en helt speciel situation – den diskussion har vi jo haft – og FN's Flygtningehøjkommissariat anbefaler, at man laver midlertidige ordninger og ikke presser yderligere på med tilbagesendelse. Det gør FN jo ud fra den situation, som jeg har prøvet at sige nogle gange, at der altså faktisk er over 2 millioner mennesker, der er flygtet fra Irak – 2 millioner mennesker. Vi skal helt tilbage til krigen efter oprettelsen af staten Israel, for at der har været så mange flygtninge i den region. Det er altså ikke rigtigt, hvad hr. Langballe sagde, at de var internflygtninge – for de kommer jo oveni. Det er, som om vi diskuterer det her helt løst fra den verden, vi befinder os i.

Det er altså en af vores bevæggrunde for at mene, at UNHCR's anbefalinger skal tages alvorligt. Jeg ved jo ikke, om det hjælper ved lejlighed at spørge i Udenrigsministeriet. Men jeg synes da, vi under behandlingen af det her godt kunne trænge til at få nogle af de ting belyst ved spørgsmål også til udenrigsministeren.

Der har så været en påstand – det var Venstres ordfører, som læste det op – om, at det her var inspireret af Sverige, og så blev der nævnt, at i Sverige var der givet 17.000 nye opholdstilladelser. Tallene fra Sverige er sikkert rigtige nok, dem har jeg ikke læst op på her. Det her har bare ingenting med det her at gøre – nul og niks! Og

det er da bekymrende, at det indgår i en tale, som skrives af et regeringsparti. Det er da meget bekymrende.

Sagen er, at det her forslag efter min bedste mening er sådan en slags minimumsløsning, som ethvert anstændigt parlament ville vedtage. Det er en minimumsløsning, for den handler jo rent faktisk om, at folk fortsat skal sendes tilbage. Men indtil deres sikkerhed kan garanteres af de myndigheder, der er i det land, de skal tilbage til, og indtil FN kan anbefale det, får de en ny type midlertidig opholdstilladelse. Det er lidt kringlet udformet her i forslaget, men det er altså, hvad det handler om. Det handler altså ikke om at åbne nogle sluser osv. Det handler om det.

Derfor vil jeg også sige til Socialdemokraterne, at jeg egentlig havde forventet, at de ville støtte det hele. Jeg er rigtig glad for, at Socialdemokraterne nu sammen med resten af oppositionen på det her punkt siger, at man skal have lov til at arbejde, man skal have lov til at uddanne sig, man skal have lov til at leve et almindeligt liv. Det er jeg meget glad for. Men jeg forstår faktisk ikke, og jeg synes også, det er lidt i modstrid med, hvad fru Lotte Bundsgaard sagde, da vi havde den mere offentlige debat i medierne om det her, hvorfor man ikke kan tilslutte sig det.

Det sidste, jeg vil sige, er: Det argument med, at de flygtninge, som skal hjem på et tidspunkt, og som venter i de her lejre, får falske forventninger, kunne man jo måle på den virkelighed, vi har i dag. Der kan man sige, at de her i hvert fald ingen forventninger får om noget som helst. Alle tal, alle vores besøg og alt viser, at de bliver ringere, at de får dårligere forhold, at de bliver dårligere og også bliver dårligere egnet til at komme tilbage. Det er i hvert fald sådan, vi ser på det. Alt det, vi har gjort i de sidste år, fører til, at de bliver ringere stillet ved at komme tilbage.

Det her forslag vil føre til, at de arbejder sammen om at komme tilbage, at de får mulighed for uddannelse, og at deres børn får mulighed for ordentlige forhold, indtil de skal tilbage. Jeg er fuldstændig sikker på, at disse mennesker bliver mere egnede til at komme tilbage til deres land, end de er med det nuværende system.

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ja, nu kom hr. Steen Gades berømte varme og inderlighed jo frem i den sætning, hvor hr. Steen Gade sagde med næsten bævende stemme – jeg

vil ikke bruge det udtryk, at det blev klistret, for det er sådan lidt for odiøst, men stemmen næsten bævede – at ethvert anstændigt parlament ville stemme ja til det her forslag, så indlysende rigtigt er det.

Nu er der ingen af forslagsstillerne, heller ikke hr. Steen Gade, der har taget stilling til, hvad jeg sagde i min ordførertale, nemlig at gennemførte et parlament denne lov, så ville det jo i virkeligheden betyde, at man gav et permanent retskrav til folk, der søger asyl i Danmark, på at få midlertidig opholdstilladelse, hvad enten myndighederne finder, at de har et opholdsgrundlag eller ej. Det ville jo være asylansøgeren, der faktisk selv bestemte, om vedkommende skulle have midlertidig opholdstilladelse bare ved at rejse hertil, og som også bestemmer hvor længe, fordi man jo bare kan blive ved med at nægte at rejse hjem.

Kunne det ikke bringe en lille smule anfægtelse ind i hr. Steen Gades osteklokke? Og sig mig, er det der med det anstændige parlament ensbetydende med et parlament, der fuldkommen har koblet hovedet fra?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg kan forstå, hr. Langballe i dag er meget optaget af min inderlighed og stemmeføring. Jeg stod og filosoferede over, at det kunne være, jeg ville egne mig som præst et eller andet sted – men det ved jeg nu ikke.

Men svaret på spørgsmålet er sådan set, at det her forslag ikke fører til, at det bliver et tagselvbord. Det står der ikke. Det er helt forkert. Det er jo simpelt hen forkert, hvad hr. Langballe siger. Det er ikke et tagselvbord. Forslaget indbefatter også, at man bliver tvangsudsendt, hvis myndigheden i det land, man skal tilbage til, garanterer ens sikkerhed, og hvis FN siger ja til det. Det er det, forslaget handler om.

Det kan jo være, hr. Langballe slet ikke har læst det og nu har fået at vide, hvad det handler om, og derfor er meget mere positiv. Men så langt når vi måske ikke i dag.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil sige, at hr. Steen Gade i min optik ikke bare er egnet som præst, men han er præst. Ikke evangelisk-luthersk, men sådan med sin egen marxistiske religion tidligere, og nu er han så konverteret til den her varme og inderlige humanisme.

Men jeg vil sige: Hvad er det dog for et kriterium, at staten i det land, hvor den pågældende skal sendes hen, skal garantere for ens sikkerhed? Kan den danske stat garantere for hr. Steen Gades sikkerhed, eller for min? Det er da fuldstændig meningsløst.

Sagen er, at spørgsmålet om, hvorvidt det er tilrådeligt, at den pågældende rejser hjem, efter hr. Steen Gades og de andre forslagsstilleres mening er fuldstændig arbitrært. Det er ikke asylmyndighedernes afgørelse, det er ikke deres kriterier for, hvad der er forsvarligt. Det er åbentbart sådan nogle gummikriterier, der ligger et eller andet sted i luften: Hvornår er det sikkert, og hvornår er det ikke sikkert?

Så det er jo meget nemt at spille med sådan nogle begreber, der faktisk overhovedet ikke kan omsættes i en rimelig lovttekst.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Først det der med religion og marxistisk religion. Den eneste religion, jeg har noget med at gøre, er sådan set den samme, som hr. Langballe bekender sig til. Men jeg er glad for, at jeg aldrig har gået til konfirmationsforberedelse hos hr. Langballe. Det er ikke den samme idé, der ligger bag, det kan vi godt blive enige om.

Til spørgsmålet kan jeg sige: Det, der står i det her forslag, er rent faktisk akkurat det, der sker i dag, nemlig at vi ikke sender nogen tilbage til lande, der ikke kan garantere for sikkerheden. Irak kan ikke garantere sikkerheden, og indtil Kosovo kom under administration af UNMIK, kunne man ikke garantere det. I det øjeblik den myndighed, der har magten, kan garantere det og der er en FN-anbefaling på det, kan man sendes tilbage. Det er jo altså rent faktisk det, der står i det her forslag.

Kl. 13.35

Det var derfor, jeg sagde i min tale, at jeg og SF da godt kunne gå videre og lave en bedre beskyttelse. Det er et minimumsforslag, som jeg siger at alle anstændige mennesker burde stemme for i det her land. Det var vel også derfor, fru Henriette Kjær var lidt anfægtet, og det er derfor, jeg har tilbudt at tage ud i de fleste – det kan jeg så sige nu – Venstrevælgerforeninger og konservative vælgerforeninger og tage en fair diskussion om det og så se, om jeg kommer hjem med flest på min side eller på Dansk Folkepartis side. Jeg tror, det bliver på min side.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu diskuterer vi jo Irak meget, også fordi det er irakere, vi i høj grad har siddende i asylcentre. Men årsagen til, at vi ikke kan sende dem tilbage, er jo, at vi ikke har nogen modtagelsesaftale med Irak. Men det har vi heller ikke med Iran, og Iran er jo sådan set et dejligt, fredeligt land, hvis man i hvert fald som kvinde holder sin mund og tager en burka på – så sker der ikke noget med en. Men det er jo ikke sådan, at vi skal vente på, der kommer fred og ro og orden der, og at landet bliver genopbygget.

Så vil jeg bare spørge: Når det drejer sig om de mennesker, der er flygtet fra Iran, og som man har vurderet ikke skal have ophold, fordi de ikke er personligt forfulgte, så ville det vel være det samme at give dem en opholdstilladelse, eller hvad?

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Værsgo, hr. Søren Gade.

Steen Gade (SF):

Steen Gade, men o.k. ...

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Undskyld, hr. Steen Gade.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Men jeg ville da godt overtage Forsvarsministeriet, hvis jeg kunne gøre det ved den her lejlighed, så kom vi hurtigere hjem fra Irak.

Fru Henriette Kjær peger vel på, at der er flere problemer. Det er derfor, vi har lavet et beslutningsforslag. Vi vil jo gerne snakke sammen om at få løst de her problemer. Men det, jeg har skitseret i det her forslag, er jo sådan nogle hovedlinjer, og det interessante ved det her forslag er, synes jeg jo, at det ikke er sådan et forslag, som bare siger, at nu åbner vi op, og nu holder vi op med at tvangshjemsende. Vi kommer faktisk også til at tvangshjemsende med det her forslag. Det er ikke noget, jeg absolut har lyst til, men det kommer vi altså til, også med det her forslag.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Hr. Steen Gade frabeder sig at få konfirmandundervisning hos hr. Jesper Langballe. Jeg må også beklage, at jeg ikke har haft lejlighed til at kon-

firmandundervise hr. Steen Gade, for det ville have saneret hans stil.

Han har talt om osteklokken. Jeg må sige: Når jeg hører hr. Steen Gade – og i øvrigt også hans partiformand, hr. Søvnald – så ser jeg de englevinger for mig, som han altid har anlæg for at spænde på ryggen, hvorefter han i øvrigt netop ved hjælp af bævende stemmepragt taler om sin egen godhed. Det har jo altså den egenskab med sig, at det forhindrer, at man kan tænke sig om, og det er også det, hr. Steen Gade demonstrerer nu.

Det, som hr. Jesper Langballe sagde til hr. Steen Gade, og som jo er kernen i det her spørgsmål, er: Kan nogen stat garantere sikkerhed? Kan Irak nogen sinde garantere, at de, der vender tilbage, er helt sikre? Selvfølgelig ikke. Ingen stat kan garantere total sikkerhed. Som det blev sagt: Den danske stat kan ikke garantere hr. Steen Gades sikkerhed. Og når man stiller det krav om garanti, ja, så er man for så vidt, er jeg lige ved at sige, på den kristelige bane, for så kræver man det absolutte af det relative. Det er vrøvl, og det er det, hr. Steen Gade hengiver sig til.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jamen jeg er sandelig også glad for, at jeg ikke har gået til konfirmationsforberedelse hos hr. Søren Krarup. Jeg har faktisk også det indtryk, at de to præster fra Dansk Folkeparti har det sådan, at man kun er ordentlig dansk, hvis man har gået til konfirmationsforberedelse hos dem, men sådan er det altså ikke. Det vil jeg gerne sige til dem: Sådan er det ikke.

Jeg har vist ikke talt om egen godhed, jeg har faktisk appelleret til det, jeg kalder borgerlig anstændighed. Det er jo noget helt andet end egen godhed. Det er sådan set bare, at der dog er en vis form for normal anstændighed i forhold til mennesker. Det ved jeg godt at hr. Søren Krarup ikke har noget forhold til, for han mener, at man kun kan være ansvarlig over for de allernærmeste, og det er vel dem, der har gået til konfirmationsforberedelse, har jeg forstået.

Kl. 13.40

Den garanti, jeg taler om, er jo noget, vi kender. Det er jo et almindeligt system, at man siger: O.k., her kan myndighederne garantere. Det betyder da ikke, at man kan garantere hundrede procent, men det betyder, at myndighederne siger, at de kan garantere. Det var sådan set det, der skete i Kosovo. Der sagde myndighederne

først, at de ikke kunne garantere, og så siger de nu, at de kan garantere. Det er sådan set bare det, jeg taler om.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er jo karakteristisk, at et begreb som anstændighed misbruges – det kan selvfølgelig være af en, der ikke har fået ordentlig konfirmandundervisning – til at blive et absolutistisk begreb. Hvis jeg må sige det, så har jeg selv skrevet en fortræffelig lille bog, der hedder »Begrebet anstændighed«, som jeg vil anbefale hr. Steen Gade at læse, for den forholder sig netop til anstændighed som totalitarismens modsætning. Det er jo karakteristisk, at en gammel marxist selvfølgelig efter marxismens sammenbrud så kan lægge det totalitære ind i begrebet anstændighed, og det er jo også det, der sker.

Og det er også det, der sker i hans forsøg på argumentation, hvor han ikke selv fatter, at den tale, han fører om garanti i det verdslige, i det samfundsmæssige, er og bliver en ren abstraktion, som selvfølgelig aldrig nogen sinde kan holde. Der er, som jeg har sagt – og han har stadig ikke svaret på det – ingen stat, der overhovedet er i stand til at garantere nogens sikkerhed. Der kan være en relativ sikkerhed, men at garantere noget som helst er ganske givet ikke muligt. Og det er altså denne forskel på det absolutte og det relative, der altså også har at gøre med evnen til at tænke sig om.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Med hensyn til det med garanti, så er der selvfølgelig ikke nogen stat, der kan garantere alle menneskers sikkerhed, det er jo klart nok, men den danske stat garanterer altså hr. Søren Krarups sikkerhed og min sikkerhed, og sådan er det orienteret. I det øjeblik den irakiske stat kan garantere sine borgeres sikkerhed og siger det, så bliver de jo sendt tilbage til Irak. Sådan er det jo. Det er jo det, der er substansen i det her forslag, ikke et eller andet, som hr. Søren Krarup har opdigtet.

Må jeg så sige, at jeg da tror, jeg vil læse hr. Søren Krarups bog om anstændighed. I den forstand er jeg sådan set optaget af at diskutere også med hr. Søren Krarup, fordi jeg mener, at hr. Søren Krarup misbruger en lang række begreber, som mennesker godt kan lide, som jeg selv står inde for, og som i høj grad er knyttet ikke til marxistisk teori, men sådan set til, at vi

er vokset op i et land med både en humanistisk og en nogenlunde fornuftig kristen tradition.

Men det er det, jeg synes hr. Søren Krarup er ligeglad med og på mange måder blæser på.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så siger vi tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgsmål. Og den næste er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

I 2003 indledte den danske regering sammen med USA, Storbritannien og en række andre lande krig mod Irak. Det skete med henvisning til Iraks formodede masseødelæggelsesvåben, en formodning, som senere viste sig ikke at holde vand.

Men netop iværksættelsen af denne krig er årsagen til, at 1,7 millioner irakere i dag er fordrevet fra Irak. Samtidig er situationen i Irak ekstremt voldelig og ustabil. Alligevel er den danske regering af den opfattelse, at de irakere, som har fået afslag på asyl og i dag har siddet mellem 5 og 7 år på de danske asylcentre, skal sendes tilbage til Irak så hurtigt som muligt. For disse mennesker bliver situationen dag for dag mere håbløs.

Enhedslisten mener, at situationen er skamkelig og pinlig for Danmark. Det er, som om dele af dette Folketing glemmer, at der er tale om lovgivning, som har en direkte konsekvens for nogle mennesker, der ligesom os selv har familier, børn, håb og drømme. Deres eneste og meget beskedne ønske er, at de ikke bliver tilbagesendt til et land, som er præget af vilkårlig vold, likvideringer og bombesprængninger.

Enhedslistens holdning er, at vi burde tage et langt større ansvar for de ødelæggelser, vi har skabt ved at starte krigen i Irak. Det er en holdning, som ikke deles af vores ellers så kvikke statsminister, der for nylig udtalte, og jeg citerer: Det er jo ikke os, der skaber flygtninge i Irak. Det er en udtalelse, der efter Enhedslistens opfattelse er både dybt uansvarlig og usympatisk. Enhedslisten mener, at det ville være på sin plads at tage ansvar for det kaos, vi har medvirket til at skabe, ved f.eks. at tage bedre hånd om de mennesker, som er flygtet fra vold og forfølgelse.

Kl. 13.45

FN omtaler problemet som den største flugt-bølge i Mellemøsten i 60 år. I Iraks nabolande, Jordan og Syrien, befinder der sig mellem 500.000 og 700.000 flygtninge. Sidste år søgte

mere end 9.000 personer asyl i Sverige, og USA har for nylig besluttet at tage imod op mod 7.000 irakiske flygtninge inden oktober i år. Statsministeren er jo ofte ivrig efter at kopiere amerikanernes politik, og efter Enhedslistens opfattelse var dette en kærdkommen lejlighed til for en gangs skyld at gøre det på en fornuftig måde.

Det mindste, vi kan gøre i denne situation, er da at behandle irakiske asylansøgere ordentligt, også de afviste asylansøgere, indtil den situation i Irak, som vi selv har været med til at skabe, eventuelt er blevet bedre. Enhedslisten ser det forslag, vi behandler her, som en mulighed for, at vi skaber en mere tålelig tilværelse for de mennesker, som nu og i fremtiden vil kunne risikere at tilbringe mange år på de danske asylcentre. Derfor er det et godt forslag, og vi er også medforlagsstillere til det.

For Enhedslisten er det afgørende, at vi får fjernet de negative foranstaltninger, som i dag sættes i værk over for de irakere, som sidder i asylcentre, og som ikke kan tvangshjemsendes. Det er simpelt hen ikke rimeligt, at vi som samfund påfører de mennesker tvang, når de ikke kan hjemsendes. Konsekvenserne af tvangsforanstaltninger har ført til et forøget forbrug af medicin og et forøget antal selvmordsforsøg. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Derfor håber Enhedslisten, at vi i det mindste kan få gennemført den lille forbedring, som ligger i dette forslag, bl.a. til glæde for de irakere, som har siddet i årevis på de danske asylcentre.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Ja, tak til ordføreren. Der er ikke nogen spørgsmål i denne omgang, og så er det ordføreren for forlagsstillerne, hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Først og fremmest synes jeg, at vi skal holde os for øje, at det her er et forslag, der handler om mennesker. Vi er selvfølgelig blevet inspireret af den katastrofe, der har været i Irak, og som har gjort, at masser af mennesker er sendt på flugt, men vi har også villet holde fast i, at vi ikke ville lave nogen særlov, men at vi tværtimod ville lave nogle generelle bestemmelser.

Jeg vil godt understrege her til at begynde med, at vi også fra forlagsstillerne side er fuldstændig enige i, at afviste asylansøgere selvfølgelig skal tilbage til det land, de kommer fra. Men hvad med dem, der ikke kan tage tilbage? Hvad med dem, hvor sikkerhedssituationen i

landet ikke er god nok? Lad mig komme med et enkelt citat fra UNHCR's talsperson i Genève, William Spindler, citeret i Politiken den 5. januar – det er Irak, vi taler om:

»Siden vi i 2005 kom med vores seneste anbefalinger, er situationen i landet blevet meget værre. Vi anbefaler på det kraftigste ikke at sende mennesker til Syd- og Centralirak. Hvis de ikke allerede er flygtninge, kan de blive flygtninge i det tilfælde, at de vender tilbage ...«.

Sådan sagde UNHCR's talsperson i starten af januar i år, og det er jo det, som det handler om.

Det her er et forslag, der primært har to elementer. Det første element er, at vi vil begrænse brugen af motivationsfremmende foranstaltninger. De afviste irakiske asylansøgers situation i Danmark i dag illustrerer behovet for ikke blot at overholde den internationale aftale om ikke at tvangshjemsende til uvished, men også at begrænse brugen af motivationsfremmende foranstaltninger.

UNHCR's aktuelle anbefalinger for alle andre dele af Irak end de tre nordlige kurdiske provinser er, at man ikke tvangshjemsender dertil, og at man hverken bruger positive eller negative motivationsfremmende foranstaltninger over for de afviste asylansøgere, men i stedet yder de afviste asylansøgere en form for midlertidig beskyttelse.

Kl. 13.50

Det andet element i forslaget handler om behovet for en udvidelse af den gældende 18-måneders-regel. Det er sandsynligt, at en større gruppe af de over 1.600 afviste asylansøgere gerne ville medvirke aktivt til egen hjemsendelse, hvis bare to vilkår var opfyldt.

Det ene er, at hjemsendelse først kan effektueres, når der foreligger en hjemsendelsesaftale med det pågældende lands regering, eller når en neutral part som UNHCR vurderer, at forholdene i hjemlandet tillader det.

Det andet er, at de vil kunne få en midlertidig opholdstilladelse, når de aktivt medvirker til egen hjemsendelse ved at belyse deres egen sag i de første 18 måneder. Det er gode forslag, som enhver borgerlig, anstændig regering, såmænd også en socialdemokratisk, anstændig regering, burde kunne gennemføre.

Alligevel må jeg jo undre mig over, at det alene er medforlagsstillerne, som har givet dette forslag opbakning ved debatten her i dag. Jeg synes, det er skuffende, at hverken VK eller for den sags skyld vores venner hos Socialdemokraterne har kunnet give opbakning. At Dansk Fol-

keparti ikke har kunnet gøre det, havde jeg sådan set forventet.

Jeg synes, ministeren i sin tale gjorde vel rigeligt ud af sit eget forslag fra Jyllands-Posten i stedet for at forholde sig til det forslag, som tre partier er kommet med her i Folketinget. Og når vi endnu en gang hører, at forholdene gør indtryk på ministeren, må vi overveje, hvor hurtigt de indtryk fordamper som dug for solen, for der kommer ingen konsekvenser, og konsekvenser af det indtryk ser vi heller ikke meget til i denne sag.

Socialdemokraterne er enige i principperne, og det vil jo sige, at vi trods alt har fået lidt mere fra Socialdemokraterne end fra regeringspartierne, og tak for det.

Dog synes jeg, at Socialdemokraterne misforstår det her med midlertidig opholdstilladelse. Der er jo tale om en lidt anden form for midlertidig opholdstilladelse. Hvis det nu bliver muligt at tvangshjemsende de her folk, så vil det jo blive gjort. Det eneste, der kræves, er, at der bliver fred og stabilitet i Irak i løbet af de næste 7 år. Et er, at Socialdemokraterne måske ikke forventer det, men at regeringen, der selv har sendt troppeperne derned, ikke forventer, at der bliver fred og stabilitet i Irak i løbet af de næste 7 år, er da en skandale.

Dansk Folkeparti påstår, at vi nu indfører et retskrav på midlertidig opholdstilladelse. Det passer ganske enkelt ikke. Der er jo netop lagt op til, at der vil være to spor: Der er nogle, man kan hjemsende, og nogle, man ikke kan hjemsende, og det handler altså kun om dem, man ikke kan tvangshjemsende. Det er en meget vigtig skelnen.

Den konservative tale var meget mere interessant. Fru Henriette Kjær havde som konservativ ordfører nemlig overvejet forslaget, og endnu en gang tak for det, for fra De Konservatives side er der faktisk foregået overvejelser om forslaget, i modsætning til hvad man så fra Venstre og Dansk Folkeparti. Men jeg forstår simpelt hen ikke, at den konservative ordfører, fru Henriette Kjær, afviser at ville sætte et loft eller en øvre grænse for opholdstiden i asylcentre.

Lad mig citere fra en pressemeddelelse fra fredag den 14. april 2006, som ifølge De Konservatives hjemmeside er skrevet af fru Henriette Kjær. Fru Henriette Kjær har flere konkrete forslag til, hvordan man kan forbedre asylansøgerens forhold:

»For det første kan vi hurtigst muligt sikre bedre forhold på asylcentrene ...«

Det arbejder man stadig for åbenbart.

»Dernæst kan vi sætte en øvre grænse for opholdstiden på asylcentrene, så vi ikke som i dag oplever familier, der har været på centrene i op til 7 år.«

Vi spurgte lige før ind til den konservative ordførers holdning, og der er man fra De Konservatives side fra april til februar gået fra maks. 7 år til uendeligt ophold i asylcentrene. Jeg synes, det er et uheldigt skred, der er foregået i den konservative politik på asylområdet.

Kl. 13.55

Men det bliver bedre endnu, i samme pressemeddelelse foreslår fru Henriette Kjær nemlig som det tredje punkt:

»Og sidst, men ikke mindst vil vi have diskuteret muligheden for« – og så er det fremhævet af den konservative pressetjeneste – »*midlertidig opholdstilladelse*, så det er muligt at få sig et normalt liv, mens ens sag behandles.«

Jeg kunne faktisk ikke have skrevet en bedre pressemeddelelse selv end den, fru Henriette Kjær udsendte fredag den 14. april 2006. Det Radikale Venstre vil til enhver tid lægge stemmer til, hvis Det Konservative Folkeparti også mener det her i Folketinget og ikke kun i pressen. Det er vi friske på, og jeg er sikker på, jeg her taler på alle tre forslagsstilleres vegne.

Men tilbage til det med anstændigheden. For nylig skrev sognepræst Kathrine Lilleør en klumme i Berlingske Tidende, det var den 18. februar, som jeg har lyst til at citere lidt fra. Hun skrev, at folk fra krigshærgede områder ikke skal have permanent ophold, og det er jeg enig i, at de skal hjem igen, det er jeg også enig i, men at tiden indtil da skal gå på en god måde. Hvad så med at droppe det negative? Fantastisk spørgsmål.

Hvad med at få disse mennesker til at samarbejde om at skaffe papirer og forberede deres egen hjemsendelse, når situationen engang tillader det i Irak? Endnu et godt spørgsmål.

Hvad med derpå at give dem midlertidig opholdstilladelse, der ophører i det øjeblik, Irak af FN bliver erklæret for tilstrækkelig fredelig? Endnu et godt spørgsmål.

Man kan bo 7 år her i landet, inden en midlertidig opholdstilladelse bliver permanent. Mon ikke situationen i Irak er blevet rimeligere inden den tid? spørger Kathrine Lilleør i Berlingske Tidende. Og hun konkluderer i virkeligheden, at det er indlysende, det her, og skriver bagefter: Hvor er det dog synd, at forslaget vil blive skudt ned, fordi det er stillet af de forkerte.

Ja, af os, der i dagens Danmark har de forkerte meninger, fordi vi mener, at folk ikke skal leve i et asylcenter og blive mentalt forkrøblede, mens de sidder her og venter; folk, der ikke kan tage tilbage til deres hjemland, fordi UNHCR siger, at sikkerhedssituationen ikke er god nok. Hvor er det ærgerligt, at forslaget er stillet af de forkerte.

Vi ved fra pressemeddelelsen fra før, at De Konservative jo i virkeligheden godt kan forstå synspunkterne, men det ærgrer os, at vi ikke kan se en større opbakning her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Som hr. Simon Emil Ammitzbøll givetvis ved, fik vi i 1983 en udlændingelovrevision, hvor et meget snævert folketingsflertal efter kraftigt lobbyarbejde fra Dansk Flygtningehjælp besluttede, at enhver, der kommer til Danmark og siger »asyl«, har et retskrav på at komme ind i landet og få sin sag behandlet her. Det var dengang, alle vores ulykker startede, alle de problemer, vi står med nu, og der var da også dengang folk, der gjorde opmærksom på, at det at give hele jorden et dansk retskrav er fuldkommen selv-morderisk for Danmark.

Det, som hr. Simon Emil Ammitzbøll og hans medforlagsstillere nu vil, er, som jeg har sagt det gentagne gange, at give alle, der søger asyl, et retskrav, ikke et krav på at få sin sag behandlet, men på at få midlertidig opholdstilladelse.

Jeg skal da kvittere for, at hr. Simon Emil Ammitzbøll som den første forlagsstiller i den her debat i det mindste har noteret sig det, jeg sagde. Så siger hr. Simon Emil Ammitzbøll, at det simpelt hen ikke passer, fordi man skelner mellem dem, der kan sendes hjem, og dem, der ikke kan sendes hjem. Jamen hvad er det for en skelnen? Det er jo fuldstændig gummikriterier. Den skelnen har asylmyndighederne jo foretaget, da de traf deres afgørelse.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det er jo en skelnen, som vi faktisk bl.a. har fra UNHCR. Det er jo ikke noget, vi har opfundet frit ud af den blå luft. Som jeg også sagde i en tidligere diskussion med hr. Jesper Langballe her i dag, så anerkender vi faktisk, at afviste asylansøgere skal hjemsendes, når det er muligt. Det, det handler om her, er folk, som af gode grunde ikke vil tage hjem, bl.a. fordi UNHCR's

talsperson og UNHCR kan fortælle, hvor skrækelig situationen er i Irak.

Kl. 14.00

Hr. Jesper Langballes parti har selv været med til at starte den krig, der var i Irak, og den enorme flygtningesituation, hvor der nu er over 2 millioner irakiske flygtninge. Og så vil man ikke engang påtage sig det ansvar, der følger med. Det er da en skandale, at man starter en flygtningekatastrofe, men når det handler om få hundrede af disse flere millioner irakere, negliger man fuldstændig sit ansvar.

Nu kan jeg desværre ikke nå at give resten af svaret, fordi den røde lampe lyser.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll mener, at jeg har startet krigen i Irak. Jeg tror, hr. Simon Emil Ammitzbøll forveksler mig med Saddam Hussein. Det synes jeg er lige stærkt nok. Jeg ville af flere grunde aldrig selv finde på at sammenligne hr. Simon Emil Ammitzbøll med Saddam Hussein.

Men vi kan stadig væk ikke få at vide: Hvad er det egentlig for kriterier? Der skal være fred i Irak. Før kan vi ikke sende dem hjem. Hvornår er der fred? Lad os prøve at lave det tankeeksperiment, at en dansker søgte asyl i Irak, og at man nede i Irak sagde: Ham kan vi ikke sende hjem med al den ballade, der har været på Nørrebro i nat. Der er jo ikke fred i det land. Det går jo forfærdelig blodigt til. Kan hr. Simon Emil Ammitzbøll ikke se, at de kriterier, han indfører, overhovedet ikke eksisterer? De kan simpelt hen ikke nedfældes i en lovtekst.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes, at vi balancerer på grænsen af det useriøse. Dansk Folkepartis ordfører roste forlagsstillerne for at have nogle utrolig grundige bemærkninger. Den ros vil jeg gerne kvittere for. Men så synes jeg i det mindste også, at man kunne forvente, at ordføreren havde læst bemærkningerne og ikke bare set, at de var omfangsrige. For vi skriver jo faktisk, at vi bl.a. vil gå efter UNHCR's anbefalinger. Og de anbefalinger er faktisk i øjeblikket således, at der er nogle provinser i det kurdiske område i Nordirak, som det er fuldstændig sikkert at tage tilbage til. Så det passer jo ikke, at vi overhovedet ikke har opstillet nogen måder, hvorpå man kan skelne mellem de steder, hvor det er sikkert at komme til-

bage, og de steder, hvor det ikke er sikkert at komme tilbage – Nørrebro eller ej.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Og så er det fru Henriette Kjær for at stille spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg synes, det er så trist, at hr. Simon Emil Ammitzbøll sætter sig selv i den der ynkelige offerrolle: Vi er dem, de andre ikke må lege med, jævnfør den klumme, der var af Kathrine Lilleør i søndags i Berlingske Tidende. Havde vi dog bare tilhørt de rigtige, så havde alle stemt for vores forslag.

Det undrer mig lidt, at hr. Simon Emil Ammitzbøll ikke kan forstå, at vi er nogle, der synes, der kunne være nogle problemer i det beslutningsforslag, der her er fremsat. Og det får mig til at spørge hr. Simon Emil Ammitzbøll, om det, De Radikale i virkeligheden ønsker, er, at man genindfører de facto-begrebet, altså sådan, at man kan give folk asyl, opholdstilladelse, hvis der generelt er uroligheder i et land? Det kunne jeg godt tænke mig at vide.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Ja, det er jo lidt svært at forholde sig i hvert fald til det første. Vi er dem, som regeringen ikke må lege med. De Konservative må gerne være med, men de må ikke bestemme noget som helst af, hvad der skal leges, hvis man skal blive i retorikken.

Pointen er jo, at det, vi ønsker, er faktisk bare det samme, som ordføreren og spørgeren selv var inde på i sin pressemeddelelse af 14. april 2006, nemlig en øvre grænse for opholdstiden, og om man måske ikke skulle overveje en midlertidig opholdstilladelse.

Hvis det er teknikken i beslutningsforslaget, der generer fru Henriette Kjær, vil jeg gerne tage en dialog med fru Henriette Kjær om, hvordan vi kan strikke et forslag sammen, så den konservative ordfører også kan få sine politiske ønsker ind i en tekst, man kan behandle i Folketinget. Det er jeg frisk på, hvis det skal være.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nej, det er simpelt hen for slapt. Jeg stillede et spørgsmål til hr. Simon Emil Ammitzbøll, som jeg ikke har fået svar på. I stedet for kommer der et angreb. Og jeg ser det ikke som et angreb, at der bliver refereret til den her pressemeddelelse. Jeg står fuldstændig inde for, at det er relevant at diskutere de ting, der blev foreslået i pressemeddelelsen. Det har vi nu brugt langt over 2 timer på. Det har vi i øvrigt gjort løbende det sidste års tid. Jeg vil gerne sige, at det synes jeg har været meget nyttigt. Men ønsker Det Radikale Venstre genindført de facto-begrebet?

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg synes, at det her stiller sig op i en lang række af forsøg på at fordreje den debat, vi har i dag. Det her handler om, at vi i Mellemøsten i dag har den største flygtningekatastrofe siden staten Israels oprettelse. Over 2 millioner mennesker er på flugt. Og så har vi nogle irakiske asylansøgere, som er blevet afvist, og som ikke kan rejse hjem, fordi sikkerhedssituationen ikke er god nok. Det ved vi, det ved UNHCR, det ved den danske befolkning godt er rigtigt. Hvorfor tager vi så ikke action på det herinde fra Folketingets side?

Jeg forstår simpelt hen ikke, at man siger: Jo, vi kan da godt diskutere det og bruge 2 timer en fredag eftermiddag, men det hjælper jo ikke de afviste irakiske asylansøgere eller for den sags skyld andre afviste asylansøgere, som ikke har et sikkert sted at tage hen. Det hjælper ikke at snakke om det. Der må handling bag ordene.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 88:

Forslag til folketingsbeslutning om, at børn højest må tilbringe 6 måneder i et dansk asylcenter.

Af Morten Østergaard (RV), Steen Gade (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.
(Fremsat 6/2 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Lad mig indlede med at sige, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Regeringen har gjort en stor indsats for at nedbringe sagsbehandlingstiderne i asylsager, og vi vil fastholde den nuværende hurtige sagsbehandling. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i Udlændingeservice er i dag ca. 111 dage, og i Flygtningesnævnet er den ca. 130 dage.

Vi har et ansvar for, at man ikke venter unødigt længe på en afgørelse. Til gengæld bør fokus være på hjemrejse, når der er givet afslag på asyl, og ikke på en yderligere indslusning i det danske samfund.

Jeg mener også, at forældrene har et stort ansvar. Hvis forældrene vælger ikke at rejse hjem, når de får afslag på asyl, bringer de sig selv og deres børn i en vanskelig situation. De må acceptere, at hvis de får afslag på asyl, er deres fremtid i hjemlandet, og indtil de når til den erkendelse, gør vi alt for at sikre, at børnene får nogle gode rammer på asylcentre.

Jeg finder det dybt tragisk, at nogle børn vokser op på asylcentre. Ingen, heller ikke regeringen, ønsker, at især børn opholder sig længe på et asylcenter. Regeringen har derfor taget en række skridt for at sikre, at der bliver taget hånd om børnene. Børnene på asylcentre har samme ret til undervisning og sundhedsbehandling som alle andre børn, der bor i Danmark, og asylcentre gør alt for at tage hånd om børnene, bl.a. ved at etablere legestue for de mindste, undervisning for skolebørnene og klubber for de unge.

Medarbejderne på de danske asylcentre yder hver dag en kæmpe indsats for at give børnene en god og indholdsrig hverdag, og jeg er glad for, at Socialforskningsinstituttets undersøgelse fra 2006 bekræfter, at der er gode rammer for

undervisning, aktivering og sundhedsbehandling på centrene.

På regeringens initiativ blev der sidste sommer afsat 37 mio. kr. til ekstra repatrieringsinitiativer og til øgede tilbud til børnefamilierne på asylcentre. Der er afsat 47 mio. kr. i 2007 og 44 mio. kr. i 2008 til videreførelse af disse vilkårsforbedringer for asylansøgere.

Det er fortsat regeringens mål at skabe de bedst mulige rammer for børnene på asylcentre, og vi følger derfor nu op på initiativerne fra sidste forår med to nye initiativer, som jeg også nævnte under det forrige beslutningsforslag, nemlig at børnefamilierne på landets asylcentre vil frem mod sommeren få tilbud om indkvartering på to værelser, og de beboere, der er i udsendelsesfaser, og som er indkvarteret på Center Sandholm, får nu også tilbud om kostpenge og dermed mulighed for selv at indkøbe og lave deres mad.

Kl. 14.10

Bundlinjen er, at den rigtige løsning ikke er at sætte en tidsgrænse for, hvornår man skal ud af centrene, men sikre, at man får en hurtig afklaring af sin sag og en hurtig sagsbehandling og det dermed er afgjort, om ens fremtid er i Danmark eller ens fremtid er i hjemlandet.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til integrationsministeren. Og der er et par spørgsmål. Først er det hr. Morten Østergaard, derefter hr. Steen Gade. Værsgo, hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes da, at det er godt, at det her forslag og det forslag, vi behandlede før, har fået regeringen på bedre tanker, idet vi jo sidste forår og i samråd har diskuteret præcis de forhold, som ministeren nu i dag nævner, nemlig adgangen til selv at lave mad og mere plads til børnefamilierne. Og der synes jeg det er godt, at det pres, der bliver lagt, virker.

Men det spørgsmål, der står tilbage, selv om regeringen nu altså nødtvungent har ladet sig presse, er, at selv om ministeren i et forsøg på at vise en eller anden form for anstændighed har sagt: Nej, vi skal ikke have børnefamilier boende i årevis på det samme værelse. Her slår jeg ud med armene og er lidt flot i det og siger: Vi tilbyder to værelser. Og familierne skal ikke gå i cafeeriet og spise. Man kan godt selv få lov at koge sit morgenæg.